

Στις μεσαίες σελίδες

ΑΝΑΛΥΣΗ ΕΚΛΟΓΙΚΩΝ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΩΝ

Πως ψηφισαν: πόλη, ύπαιθρος, πρόσφυγες, εργάτες, επαρχίες.

Μια πρωταπορείακή έρευνα της Σ. Έκφρασης

Αφου ακυρωθουν οι διαγραφες ΝΑ ΠΑΡΑΙΤΗΘΕΙ Η Κ.Ε. ΤΟΥ Σ.Κ. ΕΔΕΚ ΚΑΙ ΝΑ ΠΡΟΚΗΡΥΧΤΕΙ ΝΕΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΤΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΗΣ ΠΤΕΡΥΓΑΣ ΤΟΥ Σ.Κ. ΕΔΕΚ

Η γενική αποτυχία της Κυβέρνησης σπρώχνει τις μάζες σε αναζήτηση νέων λύσεων. Οι αριστερες μάζες συσπειρώνονται γύρω από τα παραδοσιακά τους κόμματα και σπρώχνουν για αυτόνομη πολιτική ενώ οι δεξιες βρίσκουν άλλοθι στο γεγονός ότι ο Συναγερμος βρίσκεται στην αντιπολίτευση, άρα δεν ευθύνεται για την κατάσταση, ενώ στη Κυβέρνηση βρίσκονται άνθρωποι που υποστηρίζονται από την αριστερα. Η επανάσταση και ο φασισμος, ακόμα σε εμβρυώδικη μορφή, συγκεντρώνουν τις δυνάμεις τους για τη σύγκρουση χωρίς καλα καλα να συνειδητοποιουν την τελική λογική της διαδικασίας. Μιας διαδικασίας που αποτελεί φυσιολογικό καρπο της κοινωνικής και οικονομικής κρίσης.

Αυτα αναφέρει σε ανακοίνωση-τους για τις Βουλευτικές εκλογες η Αριστερα Πτέρυγα του Σ.Κ. ΕΔΕΚ. Επίσης καλεϊ την Κ.Ε. να παραιτηθει και να προκηρύξει νέο συνέδριο του κόμματος αφού ακυρώσει όλες τις διαγραφες Αριστερων στελεχων. Ολόκληρο το κείμενο της ανακοίνωσης έχει ως εξής:

1. ΔΙΑΠΙΣΤΩΣΕΙΣ

1. Οι βουλευτικές εκλογες του περασμένου Μάη αποτελουν σημαντικό γεγονός για την Κυπριακή κοινωνία. Για πρώτη φορά στην ιστορία της Κύπρου το εκλογικό σύστημα ανάγκασε τα πολιτικά κόμματα να διεκδικήσουν αυτόνομα τις εκλογες. Αυτό κάμνει δυνατή μια ασφαλή εκτίμηση της δύναμης του κάθε κόμματος ξεχωριστά.

2. Με εξαίρεση το ΔΗΣΥ, το μόνο κόμμα που διεκδίκησε στο παρελθον αυτόνομα τις εκλογες, είναι δύσκολο να λεχτει με βεβαιότητα ποια κόμματα κέρρισαν και ποια έχασαν δυναμη μέσα στα τελευταία χρόνια. Ωστόσο σε συνδυασμο με γενικότερες παρατηρήσεις τα αποτελέσματα των εκλογων είναι πολύτιμος δείκτης για τις διαθέσεις των μαζων και το επίπεδο της αγωνιστικότητας τους.

3. Οι επιλογες που έμπαιναν μπροστα στο λαο σε σχέση με τις εκλογες περιστρέφονταν γύρω από δυο βασικά άξονες: ένα ταξικό (αριστερα-δεξια) και ένα εθνικό (αγώνας-υποχωρήσεις) που δεν είναι κατ' ανάγκη ταυτόσημοι. Πρέπει φυσικά να λεχτει πως αυτές οι επιλογες δεν παρουσιάζονταν ξεκάθαρα από τα διάφορα κόμματα, που στις περισσότερες περιπτώσεις προσπάθησαν συνειδητά να τις συσκοτίσουν, πρά-

γμα όμως που δεν εμπόδιζε το λαο να τις αναγνωρίσει.

4. Τα αποτελέσματα των εκλογων δείχνουν πως ο ταξικός άξονας έπαιξε τον κυριαρχικό ρόλο στη συνείδηση των μαζων. Αυτό διαπιστώνει κανείς ακόμα και με την πιο πρόχειρη επαφή με τους ψηφοφόρους των δυο μεγάλων κομμάτων ΑΚΕΛ και ΔΗΣΥ. Η έντονη αντιπαράθεση ανάμεσα στους οπαδους των δυο αυτων κομμάτων, που μεταξύ τους συγκέντρωσαν σχεδόν το 65% των ψηφοφόρων, μπορεί μόνο να ερμηνευτει με βάση την ταξική τους συνείδηση. Αυτος ο έντονος ταξικός διαχωρισμος οδήγησε αναγκαστικά στην εξαφάνιση των κομμάτων του «Κέντρου».

5. Η επιβίωση του ΔΗΚΟ οφείλεται σχεδόν αποκλειστικά στο γεγονός ότι αποτελεί το κυβερνητικό κόμμα. Σε οποιαδήποτε εκλογική αναμέτρηση σ' όλο τον κόσμο ένα 10% των ψηφοφόρων ψηφίζει το Κυβερνητικό σχήμα άσχετα με τις θέσεις και την πολιτική του. Αν σ' αυτο προστεθει και η επιρροη του κρατικού μηχανισμού καθώς και το γεγονός ότι το ΔΗΚΟ διατηρει μια κάποια μακροιακή υφή, το 19,5% που συγκέντρωσε αυ το κόμμα δείχνει όχι δύναμη αλλά ουσιαστική ανυ-

παρξία σαν αυτόνομη πολιτική δύναμη.

6. Παρ' όλον ότι το 8% που συγκέντρωσε η ΕΔΕΚ δεν είναι ευκαταφρόνητο ποσοστό αποτελεί ωστόσο μια απογοητευτική εξέλιξη για το κόμμα. Ένα κόμμα που με την παράδοση της αντίστασης στο πραξικόπημα ανέβηκε μετωρικά στην συνείδηση των μαζων και που έσπρωχνε τους οπαδους του να πιστεύουν σε εξωφρενικά ποσοστα στις εκλογες, (πρώτο κόμμα στη Πάφο, πάνω από 20% στη Λευκωσία κ.λ.η) Ακόμα, σαν το μόνο κόμμα που ανοίχτα καταδίκασε τις υποχωρήσεις στις συνομιλίες, το μικρο ποσοστό της ΕΔΕΚ αντικατοπτρίζει την πτώση της αγωνιστικότητας του λαου μετά από εφτα χρόνια κοροϊδία για «μακροχρόνια» αγώνα.

7. Για την αριστερα γενικά το πιο ανησυχητικό αποτέλεσμα των εκλογων είναι η αύξηση της δύναμης του Συναγερμου. Ένα κόμμα που στη συνείδηση και του τελευταίου Κύπριου, ακόμα και των ίδιων των οπαδων του, συνδέεται άμεσα με το πραξικόπημα του 74 μπόρεσε να μετατραπει στον κύριο εκφραστή της δεξιάς και να συγκεντρώσει το 1/3 σχεδόν των ψηφοφόρων. Αν σ' αυ-

Συνέχεια στην 6η

«.... με μοναδικό κίνητρο το κέρδος»

Συνήθως οι πολιτικοί εκπρόσωποι της αστικής τάξης τείνουν να παρουσιάζουν το κοινωνικό σύστημα που εξυπηρετουν με ραφιναρισμένα και εξυψωτικά επίθετα. Μιλουν λοιπον για το σύστημα της «ιδιωτικής πρωτοβουλίας» της ελεύθερης οικονομίας και τα τοιαύτα, θέλοντας να ωραιοποιήσουν ένα ξεπερασμένο, χαοτικό σύστημα που λειτουργει πάνω στην βάση της εκμετάλλευσης και της καταπίεσης αυτων που παράγουν όλα τα αγαθα.

Ο νέος πρόεδρος της Κυπριακής Βουλής ο κος Λαδας, θέλησε να πρωτοτυπίσει σ' αυτο τον τομέα παρουσιάζοντας το κοινωνικό του σύστημα όπως πραγματικά είναι: είτε λοιπον στην πρώτη ομι-

λία του μετα την «εκλογή» του:

«Η οργάνωση της παραγωγής και διανομής των αγαθων στηρίζεται στο σύστημα της ελεύθερης οικονομίας με μοναδικό κίνητρο το κέρδος».

Δεν έμεινε όμως μέχρι εδώ. Συνέχισε για να διαψεύσει όχι μόνο σχεδόν όλα τα κόμματα και τις συνδικαλιστικές οργανώσεις αλλά και τους ίδιους τους εργοδότες, τους τραπεζίτες και τους υ-

πουργους της κυβέρνησης, πως η Κύπρος όχι μόνο δεν υποφέρει από οικονομική ύφεση αλλά ευημερει περισσότερο κι απ' αυτές τις αναπτυγμένες χώρες της Δυτικής Ευρώπης και της Αμερικής! Με μια μονοκοινοβουλια απόδειξε ο κος Λαδας πως στους τομεις της ανεργείας της ανάπτυξης του πληθωρισμου και του ακαθάριστου εθνικού προϊόντος υπερέχουμε σε υγεία σχεδόν όλων των χωρων του κόσμου!!

Το αποκορύφωμα της ταχυδακτυλουργίας του νεου προέδρου ήταν να κατεβάσει από τα αραχνιασμένα από το χρόνο ράφια το περιβόητο «οικονομικό θαύμα» όπως «απεκάλεσαν μερικοί ξένοι ειδικοί την τόσο θεαματική ανάκαμψη της οικονομίας μας».

Οι εργαζόμενοι όμως όπως και κάθε νοικοκυρα δεν τρώνε κουτόχορτο-ούτε και «κόνναρα» για να χρησιμοποιήσουμε μια προσφιλή φρά-

ση του έντιμου κυρίου προέδρου. Γιατι ξέρουν πολυ καλα πως το φακελλάκι ή το τσεκ στο τέλος της βδομάδας ή του μήνα αγοράζει σήμερα πολυ λιγότερα από κάθε ίσως άλλη φορά. Εξ' άλλου κυβέρνηση και εργοδότες τους κοπανουν κάθε μέρα τη «λιτότητα» (σφίξτε το ζωνάρι!) και τους απειλουν είτε για τις «κακές μέρες» που έρχονται (ομιλία Αυξεντίου στη Βουλη στη αρχες του χρόνου) είτε για τις «στρατιές ανέργων» που θα γεμίσει η Κύπρος αν συνεχίσουν τα «υπέρμετρα αιτήματα τους». (Προεκλογική ανακοίνωση ΟΕΒΚ).

Αφου λοιπον ξεπεράσαμε Εγγλέζους, Γερμανους κι Αμερικάνους κύριε Λαδα για-
Συνέχεια στην 3

Η ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΗ ΑΝΟΔΟΣ ΤΟΥ ΣΥΝΑΓΕΡΜΟΥ

Ευθύνες και καθήκοντα

Μια ιστορική αναδρομή

Όσοι παρακολουθούν από κοντά τις πολιτικές εξελίξεις σ' αυτό τον τόπο είδαν με έκπληξη ότι η ανοδος του Συναγερμού στις τελευταίες βουλευτικές εκλογές, τρώαξε παραπάνω τον κάθε απλο άνθρωπο που δεν ανήκει στην ακροδεξιά, παρα εκείνους που φέρουν την κύρια ευθύνη γι' αυτό το αποτέλεσμα. Αυτό δε, είναι ένα συμπέρασμα που βγαίνει αβίαστα, αν παρακολουθήσει κανένας τις πρώτες αντιδράσεις της ηγεσίας των κομμάτων που θα αντιπροσωπεύονται στη νέα βουλή.

Οι ηγέτες του ΑΚΕΛ προσπάθησαν να ξεχάσουν την αγωνία που πέρασαν μέχρι να κερδίσουν ένα Συναγερμό πάνω στο νήμα. Δοκίμασαν δε με φορητά χαμόγελα να υποκινήσουν πανηγυρισμούς και παρελάσεις, για να πείσουν πρώτα τους εαυτούς τους και ύστερα τους οπαδούς τους, ότι τα πράγματα, δεν πήγαν και τόσο άσχημα, μια και το κόμμα, σύμφωνα με τις εκτιμήσεις του, κατάφερε τελικά να πάρει την πρώτη θέση.

Η ηγεσία του ΔΗΚΟ, εμφανίστηκε να είναι αρκετά ικανοποιημένη, γιατί σύμφωνα με τα όσα η ίδια ανακοίνωσε, τα ποσοστά που πήρε θα της επιτρέψουν να εξακολουθήσει να παίζει ένα ρυθμιστικό ρόλο στα πολιτικά πράγματα του τόπου.

Ο Συναγερμός παρουσιάστηκε να γιορτάζει την μεγάλη επιτυχία του αρκετά συγκρατημένα, γιατί την τελευταία στιγμή, έχασε μέσα από τα χέρια του μια χρυσή ευκαιρία να πάρει την πρώτη θέση για δυο χιλιάδες ψήφους.

Η ΕΔΕΚ, αφού έχασε κυριολεκτικά την παλιά φωνή και την προεκλογική σιγουριά της, άρχισε να εμφανίζεται δειλα-δειλα μ' ένα τρόπο που δείχνει ότι εξακολουθεί ακόμα να μην βλέπει τα λάθη της, και ότι ελπίζει πολλά στο κέντρο του συνασπισμού μιας μεγάλης μερίδας του λαού κι ιδιαίτερα των προσφύγων, που θεωρεί ότι παρασούρησαν εντελώς αδικαιολόγητα μακριά από την προεκλογική γραμμή και τις προειδοποιήσεις της, για επικείμενο ξεπούλημα του τόπου.

Το πιο βασικό συμπέρασμα που βγαίνει από τις πρώτες σπασμωδικές αντιδράσεις αυτών που ευθύνονται περισσότερο από τον καθένα για τα αποτελέσματα των εκλογών, είναι ότι τα έχουν κυριολεκτικά χαμένα. Κι αυτό, είναι ως ένα βαθμό πολύ φυσικό. Γιατί μέχρι την ώρα που άρχισε η καταμέτρηση των ψήφων, όλοι έδειχναν να μην λογαριάζουν στα σοβαρά, τα κέρδη που αποκόμιζε ο Συναγερμός από τα λάθη τους, με την προπαγάνδα και την δουλειά του, στο χώρο της αντιπολιτεύσεως.

Αυτή η υποτίμηση της πραγματικής δύναμης του Συναγερμού, δείχνει καθαρά τις ευθύνες της ηγεσίας των αριστερών μιας πολιτικής που προκάλεσε μια σημαντική μετακίνηση μαζών, η οποία αλλοίωσε τελικά τα ποσοστά των κομμάτων προς όφελος του Συναγερμού και επέτρεψε στην ακροδεξιά να εμφανίζεται σήμερα ενισχυμένη, σε όλα τα μέτωπα.

Η τραγική ειρωνεία που κρύβεται πίσω απ' αυτές τις αλήθειες, βρίσκεται στο ότι η αναζήτηση της σωστής γραμμής, για την αντιμετώπιση των κινδύνων που διαγράφονται για τον τόπο, είναι έργο που θα εξακολουθήσει να βρίσκεται στα χέρια αυτών που απότυχαν σε κάτι πολύ πιο απλό. Να συγκρατήσουν μια μερίδα του λαού μακριά από την πολιτική ομπρέλα του κατεστημένου και του πολιτικοποιημένου φασισμού. Όλα αυτά δείχνουν, ότι το εκλογικό αποτέλεσμα είναι ένα αρκετά καθαρό σημάδι, ότι η κατάσταση από δω και μπρος, θα βαδίζει από το κακό στο χειρότερο, αν η ηγεσία των αριστερών κομμάτων δεν αλλάξει νοοτροπία. Απ' αυτό δε ακριβώς το γεγονός, πηγάζει όλη η αγωνία και ο προβληματισμός γύρω από το π.δεν πήγε καλά, ώστε να υ-

πάρχουν σήμερα, τόσο απαισιόδοξες προβλέψεις για το μέλλον.

Η απάντηση σ' αυτό το ερώτημα είναι ότι εκείνο που συμβαίνει σήμερα σ' αυτό τον τόπο και που προσδιορίζει τις μαύρες μέρες που ακολουθούν, έχει τις ρίζες του στην πολιτική που ακολούθησε η ηγεσία των κομμάτων της αριστεράς, αμέσως μετά το πραξικόπημα.

Τα γεγονότα του 1974 βοήθησαν την τεράστια πλειοψηφία του Κυπριακού λαού να δει και να καταλάβει πολλά πράγματα για τα οποία μέχρι τότε δεν έδειχνε να ενδιαφέρεται και πολύ, γιατί νόμιζε πως δεν την αφορούσαν.

Ο Κυπριακός λαός, ταύτισε τότε την συμφορά και την καταστροφή του, με όλους εκείνους τους «ηγέτες» που καπηλεύτηκαν επαναληπμένα σύμβολα και ιδέες οι οποίες συγκινούσαν τις μάζες, για να τις φανατίσουν και να τις παρασύρουν σε μια αντιπαράθεση, που οδήγησε τα πράγματα από ήττα σε ήττα μέχρι το πραξικόπημα. Είδε ακόμα καθαρά, το πόσο ακριβιά πλήρωσε στο τέλος την αδιαφορία του, με το να στέκει απαθής και ικανοποιημένος με τις απολαύσεις που εξασφάλιζε, με κείνα τα λίγα που του αναλογούσαν, από τα υπερκέρδη που συσώρευσε το κατεστημένο με τον μόχθο του.

Όλα δε αυτά, είχαν σαν άμεση συνέπεια να στραφεί ο λαός με πολλή εμπιστοσύνη στα κόμματα της αριστεράς, από τα οποία έδειχνε να περιμένει καθοδήγηση με πολλή διάθεση για να συμβάλει στη διαδικασία χάραξης μιας μελλοντικής πορείας. Αυτή ακριβώς η στρόφη, τρομοκράτησε τόσο πολύ το κατεστημένο που υποχρέωσε τον Κληρίδη, σαν τον πιο βασικό του εκπρόσωπο, να αντικαταστήσει τον Σαμψών επι κεφαλής της πραξικοπηματικής Κυβέρνησης και να στηριχτεί στα όπλα της ΕΟΚΑΒ' για να προστατέψει την τελευταία κλωστή, που κρατούσε στη ζωή ένα χρωστικό κομμάτι στη συνείδηση του λαού σ' αυτή τη στιγμή.

Αυτή η απεινωμένη προσπάθεια που εμφάνιζε για πρώτη φορά και πολύ καθαρά τον Κληρίδη σε ανοιχτή συμμαχία με τον φασισμό, να προσπαθούν να σώσουν το ίδιο πράγμα, βρήκε την ηγεσία των αριστερών κομμάτων διχασμένη, γύρω από το τι επεβόλλετο τότε να γίνει. Το γεγονός δε αυτό, προκάλεσε ένα πρώτο αίσθημα ανακούφισης στην ακροδεξιά και μετρίασε αρκετά την μεγάλη αγωνία του κατεστημένου, μπροστα στο μέλλον του.

Με την επάνοδο του Μακαρίου, το αίσθημα αυτό εμπεδώθηκε για καλά. Οι μεγάλοι ένοχοι έπασαν τότε αμέσως το μήνυμα που κρυβόταν πίσω από την χειρονομία του Μακαρίου, να διακηρύξει λήθη και άφεση αμαρτιών για το μεγάλο έγκλημα, πριν ακόμα πατήσει καλά - καλά το πόδι του στην Κύπρο. Κατάλαβαν συγκεκριμένα ότι έκλεισε γι' αυτούς από τότε οριστικά το περιβόητο θέμα της καθάρσης, προτού καν αρχίσει. Και μάλιστα μ' ένα τρόπο που έκανε τους πιο συνειδητούς αστούς να αισθανθούν ότι μπορούσαν πραγματικά να αναπνέουν ελεύθερα, ότι θα αποκτούσαν ελευθερία κίνησης σε μια κοινωνία που θα διατηρούσε την δομή και την ταυτότητα που της έδωσαν οι ίδιοι και ότι για όλους αυτούς τους λόγους, αργά ή γρήγορα,

το μέλλον θα τους ανήκε και πάλιν.

Εκείνη η χειρονομία καλής θέλησης του Μακαρίου προς το κατεστημένο, ήταν κάτι που έπρεπε να ανησυχήσει φοβέρα την ηγεσία της αριστεράς. Κι' αυτό γιατί ενώ εκείνο που απαιτούσαν οι συνθήκες, ήταν μια ριζική αλλαγή νοοτροπίας που θα καθιστούσε των λαο πρωτοπόρο στον αγώνα για την ανατροπή των τετελεσμένων της εισβολής, αναλαμβάνονταν υποχρεώσεις για να καθιστούσαν τους φόβους ενός κατεστημένου, που έφερε ακέραια την ευθύνη για την συμφορά που βρήκε τον τόπο.

Όσοι πήραν σωστά το μήνυμα εκείνης της στάσης του Μακαρίου αντιλήφθηκαν ότι τίποτε δεν είχε αλλάξει στην νοοτροπία ενός ηγέτη που απόφθευε συστηματικά να στηριχτεί πάνω στις μάζες που τον υποστήριζαν και που είχαν κάθε διάθεση να τον ενισχύσουν, για να αντιμετωπίσει αποτελεσματικά τις παγίδες που του έστηναν οι εχθροί και οι «φίλοι» του. Κατάλαβαν ακόμα ότι αργά ή γρήγορα η ίδια αυτή νοοτροπία, θα επέτρεπε στον φασισμό και το κτεστημένο να σταθούν γερα στα πόδια τους και να σηκώσουν και πάλιν κεφάλι.

Παρ' όλ' αυτά, η ηγεσία των κομμάτων της αριστεράς, δεν έδειξε να αγωνιά καθόλου, ούτε κι όταν ακόμα, με το πέρασμα του χρόνου, άρχισαν να επαληθεύονται αυτές οι προβλέψεις.

Σ' ένα πρώτο στάδιο, έκει που όλοι μιλούσαν για αγώνα, εκείνο που έβλεπε κανένας να γίνεται πίσω από τα ωραία λόγια, ήταν οι προσπάθειες του κατεστημένου να ανασυντάξει τις δυνάμεις του και να περάσει όλες τις πρωτοβουλίες στα χέρια του.

Πολύ γρήγορα, τα μεγαλύτερα επιτεύγματα της προσπάθειας που αναλήφθηκε για ανάκαμψη της οικονομίας, μετρούνταν με το ύψος των καταθέσεων της ολιγαρχίας του πλούτου, σε τράπεζες του εσωτερικού και του εξωτερικού. Την ίδια ώρα, οι εργαζόμενοι χρειάστηκε να δεχτούν σημαντικές αποκοπές από τις προπολεμικές απολαβές τους και να μειώσουν το επίπεδο της ζωής τους, για να επιτευχθεί αυτο που οι πλούσιοι, με το δίκαιο τους αποκάλουν «οικονομικό θαύμα».

Μέσα σ' αυτό περίπου το κλίμα, προκηρύχθηκαν οι βουλευτικές εκλογές του 1976. Κανονικά, τα κόμματα της αριστεράς, θάπρεπε να θεωρήσουν το γεγονός αυτό σαν μια ευκαιρία, για να στηριχτούν στο κύρος που απόκτησαν μέσα στις μάζες και να διεκδικήσουν για πρώτη φορά δικαιώματα και πρωτοβουλίες σ' αυτό τον τόπο. Τίποτε όμως απ' όλ' αυτά δεν έγινε. Εκείνο δε, που κατάφεραν να κάνουν οι ηγέτες του ΑΚΕΛ και της ΕΔΕΚ, ήταν να πιάξουν, μια σημαντική μερίδα των μαζών που στράφηκε υπέρ τους, να καταταγούν σαν νεοσύλλεκτοι σ' ένα νεοσύστατο κόμμα του κέντρου, και να δηλώσουν υποταγή σε μια ηγεσία που έπεσε μπροστα τους με αλεξίπτωτα. Το κύριο δε χαρακτηριστικό γνώρισμα εκείνης της εκλογικής αναμέτρησης, ήταν ότι η ηγεσία των αριστερών κομμάτων που συνεργάστηκαν εναντίον του Κληρίδη, δημιούργησε στον λαό την ψευδαίσθηση ότι θα εσυμμετείχε τυπικά σ' ένα εκλογικό πανηγύρι για να επισφραγίσει με την ψήφο του, την οριστική καταδίκη ενός ένοχου κατεστημένου. Τελικά όμως αποδείχτηκε, ότι εκείνες οι εκλογές, σημαίνουν την απαρχή της περιθωριοποίησης του λαού στις εξελίξεις. Κατάργησαν ακόμα την αριστερά με τους ίδιους τους ψήφους της και ανάδειξαν στην βουλή μια φτειαχτή πλειοψηφία που όλη της η έγνοια, ήταν πως να πείσει με την πολιτική της το μεγάλο κεφάλαιο ότι μπορούσε να υποκαταστήσει επάξια

την ηγεσία της άκρας δεξιάς, στην περιφρούρηση των συμφερόντων του.

Αφ' ότου μάλιστα ο Κυπριανού πέρασε την εξουσία στα χέρια του, μετά το θάνατο του Μακαρίου, η προσπάθεια του να καλοπάσει την αφοκρέμα του μεγαλοαστισμού και τους άλλους νεόπλουτους που άρχισαν να φυτρώνουν όπως τα μανιτάρια, ξεπέρασε κάθε προηγούμενο.

- Εκλείσε τα μάτια μπροστα στον ερασιτεχνικό σχεδιασμό μιας οικονομικής πολιτικής, που επέτρεπε να φυγαδεύεται πολύ ξένο συνάλλαγμα για να εισάγεται μια φτηνή και ξεπερασμένη τεχνολογία και να στήνονται στα γρήγορα μικροβιομηχανίες προορισμένες ν' αποφέρουν σε ελάχιστο χρόνο τεράστια κέρδη στους μικρο-ιδιοκτήτες τους και ύστερα να κλείσουν.

- Ανέχτηκε μια αναπτυξιακή πολιτική που δεν είχε καμμία σχέση με τα προβλήματα του λαού και τις ανάγκες του αγώνα.

- Κρατούσε ανοιχτά τα ταμεία της λαϊκής αποταμίευσης για να δημιουργεί ευκαιρίες εύκολου πλουτισμού στους λίγους.

Εκλείσε στο τέλος άδοξα το περιβόητο θέμα της καθάρσης που δήλωσε αρχικά ότι θα το προωθούσε. Ανέχτηκε έτσι σε καίριες θέσεις ανθρώπους που όχι μόνο δεν ήταν «δικόι του», αλλά τον υπονόμωσαν και από πάνω, με τον ένα ή τον άλλον τρόπο. Κι αυτό, όχι γιατί του ήταν δύσκολο να βρει μερικούς «δικούς του» γραφειοκράτες για να επανδρώσει μερικά πόστα κλειδιά που θα χήρευαν με μια πραγματική καθάρση. Αφήσε ατιμώρητους τους πιο βασικούς ένοχους της προδοσίας, για να δείξει το πόσο αγαθές ήταν οι προθέσεις του απέναντι στους ευνοούμενους ενός κατεστημένου που δούλεψαν πιστά για χρόνια ολόκληρα, από τις θέσεις που τους εμπιστεύτηκε, για να το εξυπηρετήσουν.

Όλα δε αυτά και άλλα πολλά, δυνάμωσαν αρκετά ένα κατεστημένο που σήμερα το απορρίπτει και απειλεί με απίθανο πολιτικό θράσος, τους πάντες και τα πάντα. Όσοι πέρασαν στιγμές αγωνίας, μέχρι να διαπιστώσουν ότι κανένας δεν επρόκειτο να τους ζητήσει ευθύνες για το πολιτικό έγκλημα που διέπραξαν και όλοι εκείνοι που λούφαξαν μέχρι να σιγουρευτούν ότι κρατήθηκαν ιερὰ από όλα τα πόστα-κλειδιά που τους εμπέρεπουν σήμερα να προγραμματίζουν το αύριο στα μέτρα τους, βγήκαν ανοιχτά στην πολιτική σκηνή, πιασμένοι χέρι με χέρι και αγωνίζονται για την εξουσία, με πολλή αισιοδοξία. Αρπάχτηκαν δε από κάθε αντιλαϊκό και αντιδημοκρατικό μέτρο της πολιτικής που ακολουθούσε η Κυβέρνηση του Κυπριανού για να κερδίσει την εμπιστοσύνη του μεγάλου κεφαλαίου και βγήκαν στην αντιπολιτεύση.

Το γεγονός αυτό επέτρεψε στον Κληρίδη να πολεμά με πάθος φτασμένους ηθασίους για τα λαϊκά δίκαια και να φορτώνει στους ώμους του Κυπριανού κάθε ευθύνη για όλα τα κακά που ήταν συνέπεια μιας πολιτικής, που απόβλεπε στο να εξευμενήσει τους εκπρόσωπους της ολιγαρχίας με την Κυβέρνηση.

Κάτω από αυτές τις συνθήκες, η ηγεσία του Συναγερμού, πολιτεύθηκε πολύ-πολύ έξυπνα. Αντιλήφθηκε ότι δεν είχε κανένα λόγο να εμφανίζεται ανοιχτά με το πραγματικό της πρόσωπο. Ξανοίχτηκε δε σε μια και-

ροσκοπική πολιτική προπαγάνδας, που της επέτρεψε να παρασύρει μια σημαντική μερίδα του λαού με το μέρος της.

Μπροστα σ' αυτή την κατάσταση η αριστερά δε μπορεί πια να κάθεται με τα χέρια σταυρωμένα. Τα πράγματα σήμερα δείχνουν καθαρά ότι οι αμυχίες με μια μερίδα της αστικής τάξης πάνω σε εθνικοαπελευθερωτική βάση, δεν είναι η λύση που κάτω από οποιαδήποτε συνθήκες μπορεί να φέρει βετικό αποτέλεσμα.

Στην Κύπρο οι πειραματισμοί αυτού του είδους δοκιμάστηκαν και απότυχαν. Η Κυπριακή αστική τάξη είχε κάθε ευκαιρία να αποδείξει το πόσο διατεθειμένη ήταν να θυσιάσει εκείνα που οι αντικειμενικές συνθήκες προσδιορίζουν σαν αναγκαία, για να γίνει ένα βήμα μπροστα, στον αγώνα για απελευθέρωση. Παρ' όλα δε αυτά, τίποτα δεν έγινε που να πείθει για την πραγματική διάθεση οποιασδήποτε μερίδας αυτής της ηγεσίας, να θυσιάσει οποιαδήποτε από τα προνόμια της τάξης της, για την σωτηρία του τόπου.

Με βάση αυτή την εκτίμηση η ηγεσία των αριστερών κομμάτων πρέπει να διακηρύξει καθαρά σε κάθε κατεύθυνση, ότι εξάντλησε κάθε όριο ανοχής, παρακολουθώντας για χρόνια ολόκληρα, όλες τις προσπάθειες του Κυπριανού που απόβλεπαν στο να κερδίσουν την εμπιστοσύνη του κατεστημένου και να το αποσπάσουν από την παραδοσιακή ηγεσία του. Ολας μπορούμε πια να πειστεί εύκολα ότι η πολιτική που ακολούθησε η Κυβέρνηση, για να πετύχαι αυτο τον στόχο, είχε από τη φύση της ένα αντιλαϊκό χαρακτήρα τον οποίο εκμεταλλεύτηκε η ακροδεξιά, για να παρασύρει μάζες που δεν της ανήκουν, με το μέρος της.

Το γεγονός αυτό αποτελεί ένα σοβαρό κίνδυνο που πρέπει να σπρώξει την ηγεσία των κομμάτων της αριστεράς να μπει μπροστα σ' ένα αγώνα και να εγκαταλείψει τον ρόλο του ουραγού. Γι' αυτό τον λόγο, οι μάζες που ανήκουν στον χώρο της αριστεράς, πρέπει να πείσουν τις ηγεσίες τους να σ'εξεργαστούν ένα δικό τους κοινό πρόγραμμα, που να προνοεί κάθε αναγκαίο μετασχηματισμό, για την σωτηρία του τόπου.

Αυτό το πρόγραμμα θα πρέπει να έχει σαν στόχο του, να αλώσει τα στεγανά μέσα στα οποία μια χούφτα καλοπληρωμένοι γραφειοκράτες, αποφασιίζουν για τα πάντα, υπηρετώντας με συνέπεια το κατεστημένο. Θα πρέπει ακόμα μέσα απ' αυτό το πρόγραμμα να βγαίνει καθαρά η αποφασιστικότητα της αριστεράς να αγωνιστεί και να διεκδικήσει την λειτουργία πραγματικών δημοκρατικών διαδικασιών που να επιτρέπουν στο λαό, μέσα από τους φορείς που τον εκπροσωπούν, να εκφράζει γνώμη για ό,τι τον αφορά.

Μια τέτοια τοποθέτηση, θα βάλει ανοιχτά το θέμα της λαϊκής εξουσίας, σαν αναγκαία προϋπόθεση για να βγει ο τόπος από τα αδιέξοδα μέσα στα οποία βρίσκεται παγιδευμένος από την πολιτική του κατεστημένου και θα δημιουργήσει ευθύνες για την ηγεσία των κομμάτων της αριστεράς που θα πρέπει πια να μπουν στην πρωτοπορία αυτού του αγώνα.

Μια τέτοια τακτική θα γίνει πραγματική αφετηρία για σωστούς αγώνες που θα καταστήσουν τον Κυπριακό λαό διαφαντευτή της μοίρας του και πραγματικό αφέντη στον τόπο του.

ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΚΦΡΑΣΗ

ΓΙΑΤΙ ΟΧΙ ΚΑΙ ΣΤΗΝ ΚΥΠΡΟ;

Τον τελευταίο καιρο με την επικράτηση των σοσιαλιστών στη Γαλλία και την επερχόμενη άλωση της εξουσίας από το ΠΑΣΟΚ στην Ελλάδα τα αδελφα κόμματα του ΑΚΕΛ στη Γαλλία και την Ελλάδα υποστηρίζουν πια ένθερμα την ενότητα των κομμάτων τους με τους Σοσιαλιστές για το διωξίμο της δεξιάς από την εξουσία και για την κοινωνικοοικονομική αλλαγή στις δυο χώρες. Την πολιτική αυτή φαίνεται να την ενστερνίζεται και η ηγεσία του ΑΚΕΛ όπως φαίνεται από την αντιμετώπιση του θέματος μέσα από τη «Χαραυγή».

Εύλογα διερωτάται κανένας λοιπόν γιατί όχι και στην Κύπρο; Μήπως εμείς ζούμε σ' άλλο πλανήτη;

Η απάντηση βέβαια που δίνει η ηγεσία του ΑΚΕΛ είναι, τη μια ότι η ΕΔΕΚ είναι εξτρεμιστική και αριστοκρική και την άλλη ότι είναι μικροαστικό σωβινιστικό κόμμα. (Μήπως το Σ.Κ. Γαλλίας και το ΠΑΣΟΚ είναι πιο αριστερά ή πολύ διαφορετικά;) Την ίδια στιγμή η ηγεσία του ΑΚΕΛ συμπράττει με το κεντρο-δεξιό κόμμα του Κυπριανού προσφέροντας του ουσιαστικά την εξουσία. (Αρχίζοντας από την προεδρεία της Βουλής).

Μα υπάρχει το εθνικό θέμα θα μας απαντήσουν και πάλι και χρειάζεται ενότητα με όλες τις «πατριωτικές δυνάμεις». Αν στη Γαλλία και την Ελλάδα έχει χρεωκοπήσει η δεξιά έτσι που να μπαίνει στην ημερήσια διάταξη η αριστερή εξουσία, στην Κύπρο έχει χρεωκοπήσει 10 φορές περισσότερο. Για δυο δεκαετίες τώρα μετά την ανεξαρτησία έχει καταφέρει να οδηγήσει την κυπριακή κοινωνία σε τεράστια αδιέξοδα πολιτικά, «εθνικά» και κοινωνικά. Η ύπαρξη του εθνικού θέματος - υπο τη μορφή του διαχωρισμού των δύο κοινοτήτων - είναι ένας λόγος παραπάνω για την ενότητα και την αριστερή εξουσία. Γιατί μόνο η αριστερά μπορεί να λύσει το πρόβλημα. Η δεξιά απότυχε παταγωδώς.

Το ερώτημα λοιπόν παραμένει. Γιατί στην Κύπρο ο μεγαλύτερος εχθρός της ηγεσίας του ΑΚΕΛ να θεωρείται η ΕΔΕΚ κι όχι η αποτυχημένη δεξιά «πατριωτική» και μη; Γιατί ο ρόλος του ΑΚΕΛ στην Κυβέρνηση και τη Βουλή να παραμένει αυτός του «κοσμητήρα»;

Γιατί όχι και στην Κύπρο ενότητα την αριστεράς και διωξίμο της δεξιάς από την εξουσία;

8.17% ENANTIION 91.83%

Για την διαμάχη των δυο αριστερών κομμάτων στην Κύπρο έχει ασφαλώς μεγάλο μερίδιο και η ηγεσία της ΕΔΕΚ που με την τοποθέτηση της απέναντι στο ΑΚΕΛ βοηθά κι αυτή με τη σειρά της στο στέριωμα των τοίχων μεταξύ των δύο κομμάτων και της βάσης τους έτσι που να καταστρέφεται κάθε πιθανότητα ενότητας. Αυτή η πολιτική κλιμακώθηκε τελευταία με την ισοπέδωση από μέρους της ηγεσίας της ΕΔΕΚ και των «Νέων» όλων των κομμάτων κι ακόμα όλων των ψηφοφόρων και την τοποθέτηση τους στο «ενδοτικό στρατόπεδο» του 91.83%. Μ' αυτή τη σχεταριστική πολιτική που παραβλέπει την ταξική σύνθεση των κομμάτων η ηγεσία της ΕΔΕΚ βοηθά με τον καλύτερο τρόπο την πολιτική του ΑΚΕΛ για απομόνωση της από τις μάζες.

Η επιφανειακή επίσης κριτική που κάνει η ηγεσία της ΕΔΕΚ στον Κυπριανού και το ΔΗΚΟ έξω από κάθε ιδεολογική ταξική τοποθέτηση δεν βοηθά στη συνειδητοποίηση των αριστερών μαζών για την ανάγκη του διωξίματος της δεξιάς κυβερνήσεως και την αντικατάστασή της από μια κυβέρνηση της αριστεράς.

Όσο οι ηγεσίες των δυο αριστερών κομμάτων της Κύπρου επιμένουν στην σχεταριστική τους διαμάχη τόσο θα απομακρύνεται η εναλλαχτική λύση που μπορούν να προσφέρουν στις μάζες κι αυτό προς μεγάλη ικανοποίηση του Κυπριανού και του ΔΗΚΟ που καβαλλούν ξανά την εξουσία και εξίσου μεγάλη ικανοποίηση του Κληρίδη και του Συναγερμού που κερδίζουν συνέχεια έδαφος δημαγωγώντας για τις αποτυχίες της κυβέρνησης και των υποστηρικτών της και που προβάλλουν τους εαυτούς τους σαν μια πειστική εναλλαχτική εξουσία.

ΝΕΑ ΕΠΙΘΕΣΗ ΤΩΝ ΕΡΓΟΔΟΤΩΝ

Μέσα σ' αυτή τη δυσμενή για την αριστερά πολιτική κατάσταση η επίθεση των εργοδοτών ενάντια στα συμφέροντα και τις κατακτήσεις των εργαζομένων γίνεται όλο και πιο ωμή κι εκβιαστική. Με αφορμή μια ανακοίνωση της ΕΤΥΚ που τοποθετείται σωστά επέναντι στους εργοδότες στην προσπάθεια της να διαφυλάξει το σύστημα των αυτομάτων τιμαριθμικών μισθολογικών αυξήσεων, η ΟΕΒ εξαπολύει νέα δριμύια επίθεση ενάντια στις συντεχνίες επισείοντας τον μπαμπούλα της απεργίας και της οικονομικής καταστροφής σε περίπτωση που οι συντεχνίες επιμένουν στη διατήρηση της αυτόματης τιμαριθμικής αναπροσαρμογής των μισθών. Η επίθεση αυτή των εργοδοτών μαζί με τις μετεκλογικές αυξήσεις που άρχισαν ήδη με τις τιμές του ηλεκτρικού ρεύματος και θα προχωρήσουν με νέες αυξήσεις στα καύσιμα.

Φανερώνει τις σκληρές μάχες που αναμένουν το εργατικό κίνημα.

Η ΑΠΕΡΓΙΑ ΣΤΟ ΠΑΦΟΣ ΜΠΗΤΣ ΧΟΤΕΛ

Ένα γερο μάθημα στην εργοδοσία

Μεγάλη νίκη κατάφεραν την περασμένη Τετάρτη οι υπάλληλοι του ξενοδοχείου Πάφος Μπητς, εναντία στην εργοδοσία ύστερα από ανένδοτο απεργιακό αγώνα που κράτησε πέντε μέρες, αφού ικανοποιήθηκε το βασικό αίτημα για επαναπρόσληψη των απολυθέντων υπαλλήλων και διευθετήθηκαν δριαπραγματεύσεις για ικανοποίηση οικονομικών και άλλων προβλημάτων.

Τα προβλήματα στο Πάφος Μπητς όπως μας είπαν οι απεργοί άρχισαν να διαφαίνονται πριν από τις εκλογές με κάποια ευνοϊκή αντιμετώπιση προς τους υπαλλήλους που δήλωναν πολιτική υποταγή στο κόμμα του διευθυντή της επιχείρησης κ. Αλέκου Μιχαηλίδη και με μικροαπειλές προς όσους εκφράζονταν εναντίον.

Μετα το αποτέλεσμα των εκλογών η όλη κατάσταση μέσα στο ξενοδοχείο άλλαξε όψη. Άρχισε ένας πόλεμος νευρών και διακρίσεων εναντίον των μη οπαδών του κ. Μιχαηλίδη, με αγκαρίες εντελώς άσχετες με την εργασίαν τους και με συνεχείς απειλές απολύσεως.

Τα πράγματα έφθασαν στην ριζή όταν η διεύθυνση αποφάσισε να δοκιμάσει τη δύναμη της έναντι των υπαλλήλων, απολύοντας 3 αντιφρονούντες, που κατά την προεκλογική περίοδο είχαν εκδηλωθεί υπέρ τριών διαφορετικών κομμάτων. Κάνοντας αυτή την επιλογή η διεύθυνση έλπιζε ότι θα δημιουργούσε κάποια σύγχυση μεταξύ των υπαλλήλων και λόγω της διαφορετικής ιδεολογικής τοποθέτησης θα ήταν πιο δύσκολο να αντιδράσουν οργανωμένα. Έτσι ταυτόχρονα θα κατάφερνε να δημιουργήσει προηγούμενο απολύσεων και θα άνοιγε τον δρόμο για νέες απολύσεις υπαλλήλων.

Οι υπάλληλοι όμως του ξενοδοχείου αντελήφθηκαν καλά το νόημα και τα επακόλουθα των απολύσεων, και αντέδρασαν πολύ γρήγορα και δυναμικά. Οργάνωσαν πικετς και κατέβηκαν σε απεργία ενώ ταυτόχρονα ζήτησαν την υποστήριξη των συντεχνιών και των υπαλλήλων των άλλων ξενοδοχείων.

Στην απεργία πήραν μέρος μαζί τόσο υπάλληλοι της ΠΕΟ όσο και της ΣΕΚ παρα το γεγονός ότι η

αρχική θέση της ΣΕΚ ήταν εναντίον της απεργίας, παρεξηγώντας τον ρόλο της μη ξέροντας τίνος τα συμφέροντα έπρεπε να υποστηρίξει, των εργατών ή του κόμματος που ο επαρχιακός γραμματέας της ΣΕΚ υποστήριξε στην προεκλογική εξστρατεία. Συγκινητική ήταν επίσης η υποστήριξη προς την απεργία των υπαλλήλων των άλλων ξενοδοχείων που έβλεπαν καθαρά ότι ο αγώνας των υπαλλήλων του Πάφος Μπητς ήταν και δικός τους αγώνας και έτσι προσφέρονταν να βοηθήσουν την απεργία με κάθε μέσο δημιουργώντας ακόμα και απεργιακό ταμείο για απεργία διαρκείας σε περίπτωση που το πρόβλημα θα καθυστερούσε να λυθεί.

Μέσα από την απεργία τους οι υπάλληλοι του Πάφος Μπητς έχουν βγάλει τα συμπεράσματα τους σχετικά με τον τρόπο που αντιμετωπίζεται η εργοδοσία όταν προχωρά σε αυθέρτες ενέργειες όσον επίσης και για την ταξική συμπαράσταση που μπορούν να ελπίζουν όταν αναλαμβάναν ένα αγώνα εναντίον της αστικής τάξης. Νικόλας

«... με μοναδικό κίνητρο το κέρδος»

Συνέχεια από την πρώτη τι δεν μπορούμε να δώσουμε και λίγα από τα πλούτη μας στους εργατές της ένδυσης, υπόδησης, στους μηχανικούς του μεταλλουργούς, στους λιμενεργάτες τους τραπεζικούς τους τους... και ρίχνουμε τους ανθρώπους στην απεργιακή πάλη διακινδυνεύοντας «τη βιομηχανική ειρήνη που συνετέλεσε τα μέγιστα στην οικονομική μας άνθηση»;

Τις απαντήσεις τις γνωρίζουν και τις χωνεύουν καθημερινά οι εργαζόμενοι της Κύπρου. Το υπέροχο «οικονομικό θαύμα» βασίστηκε από τη μια στη ξένη βοήθεια κι άλλους πρόσκαιρους και ασταθείς παράγοντες κι από την άλλη στην (συμφωνία ηγεσιών των συντεχνιών - εργοδοτών - Κυβέρνησης) μείωση των μεροκαμάτων των εργαζομένων. Τα τεράστια κέρδη που συσσωρεύσαν οι καπιταλιστές απ' αυτή την κατάσταση βοήθησαν όχι για να γίνουν νέες παραγωγικές επενδύσεις για να βάλουν την οικονομία πάνω σε στέρεη βάση και να εκσυγχρονίσουν και ν' αυξήσουν την παραγωγή και την παραγωγικότητα αλλά για να γεμίσουν οι ελβετικές τράπεζες. Και για να στηθεί η κοινωνία της χλιδής φάτσα με φάτσα με τους παραγκοβίους και τις εργάτριες των £12 τη βδομάδα.

Για να οργιάσει το εμπό-

ριο της γης και των διαμερισμάτων ενώ κανένα σχεδόν νέο ζευγάρι δεν μπορεί πια ν' αποκτήσει δική του στέγη κι ενώ χιλιάδες πρόσφυγες ζουν ακόμα στις παράγκες ή στοιβάσμένοι σ' ακατάλληλα υποστατικά.

Για να ξεφυτρώσουν δεκάδες μικροεπιχειρήσεις εύκολου κέρδους ζπου άρχισαν τώρα να κλείουν η μια μετά την άλλη.

«Με μοναδικό κίνητρο το κέρδος» λοιπόν, καμμία προοπτική σταθερής ανάπτυξης και ανερχόμενου βιοτικού επιπέδου. Το 7.8% του 79 δίνει τη θέση του στο 4.3% το 80 σε ρυθμούς οικονομικής ανάπτυξης - στατιστικά που δίνουν οι ίδιοι οι καπιταλιστές (Λαϊκή Τράπεζα). Ο πληθωρισμός φτάνει για πρώτη φορά σε διψήφιο αριθμό (13%) κι αναμένεται να παραμείνει εκεί αν όχι ν' αυξηθεί. Στον τομέα της ανεργίας σημειώνεται για πρώτη φορά οριακή αύξηση κι όλοι αρχίζουν να μιλούν για σοβαρή κρίση στις οικοδομές κι άλλους τομείς ενώ μια μεγάλη μερίδα των επιστημόνων της Κύπρου ζουν για χρόνια στην μιζέρια της ανεργίας. Οι επενδύσεις μειώνονται, το ισοζύγιο πληρωμών γνωρίζει νέα καθίζηση.

Κι αν δεν πέφτει η αξία της Κυπριακής λίρας είναι γιατί «μας βάζουν μέσα» η ξένη βοήθεια κι ο δανεισμός - που συνοδεύεται ασφαλώς με ε-

ξάρτηση και πολιτικά ανταλλάγματα - ο ξενιτεμός εργατών - που συνοδεύεται με ανθρώπινη δυστυχία και κοινωνικά προβλήματα -, ο τουρισμός - πρόσκαιρος κι ασταθής παράγοντας που αυξάνει τον πληθωρισμό και καταστρέφει το περιβάλλον -, οι Αγγλικές Βάσεις, οι ΟΗΕδες, οι Λιβάνιοι πρόσφυγες κι επιχειρηματίες κλπ κλπ παράγοντες δηλαδή που δεν εξασφαλίζουν μια σταθερή ανάπτυξη των πραγματικών δυνάμεων κι ούτε υπόσχονται ένα συνεχές υποφερτό βιοτικό επίπεδο.

Παίζουν λοιπόν με τον πόνο μας οι εκπρόσωποι του καπιταλισμού, που όταν τους συμφέρει - για να συγκρατήσουν τις εργατικές διεκδικήσεις - έχουμε οικονομική κρίση ενώ όταν θέλουν να εκθειάσουν το σύστημα του «μοναδικού κινήτρου του κέρδους» έχουμε άνθηση κι ευημερία.

Ο λόγος πέφτει στους εργαζόμενους κι ιδιαίτερα στην αριστερή βάση του ΑΚΕΛ που υποστήριξε στο πενταετές αξίωμα του προέδρου της βουλής τον θιασώτη του κέρδους Λαδά και που ετοιμάζει το 1983 στο ανώτερο αξίωμα του Προέδρου της Δημοκρατίας για άλλη μια πενταετία τον άλλο μεγάλο θιασώτη της «ελεύθερης οικονομίας» τον κων Κυπριανού.

Δέλτα Μι.

ΕΡΕΥΝΑ:

ΑΝΑΛΥΣΗ ΕΚΛΟΓΙΚΩΝ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΩΝ

Πως ψήφισαν: πόλη, υπαίθρος, πρόσφυγες, εργάτες και επαρχίες

Μέρος Β'

Συνεχίζουμε την ανάλυση των εκλογικών αποτελεσμάτων όπως υποσχεθήκαμε στην περασμένη μας έκδοση, με μια όσο το δυνατό λεπτομερειακή εξέταση των αριθμών. Η Σοσιαλιστική Έκφραση είναι η πρώτη εφημερίδα που αναλαμβάνει να κάμει τούτη την μελέτη, που παρουσιάζει για όλα τα κόμματα και τους πολίτες τεράστιο ενδιαφέρον. Στην προσπάθεια μας τούτη δυσκολευτήκαμε από τη μη επίσημη ακόμα, δημοσίευση όλων των αποτελεσμάτων κατά εκλογικό κέντρο. Έτσι η μελέτη τούτη έχει γίνει με βάση τα στοιχεία που έδωσε το Γραφείο Δημοσίων Πληροφοριών που καλύπτουν πάνω από 90% των ψήφων. Το ποσοστό τούτο είναι αρκετό για να εγγυηθεί μια μεγάλη ακρίβεια έτσι που να μην επηρεάζονται σχεδόν καθόλου τα συμπεράσματα από τους υπολοίπους ψήφους. Τούτο έχει διασταυρωθεί και ελεγχθεί και με την αντιπαραβολή των στοιχείων που χρησιμοποιήσαμε προς τα επίσημα τελικά συγκεντρωτικά αποτελέσματα κατά επαρχία.

Ωστόσο μια παρατήρηση πρέπει να γίνει από την αρχή. Τα αναλυτικά αποτελέσματα που δημοσιεύτηκαν, παρουσιάζουν σε πολλές περιπτώσεις πολλά λάθη: Δηλαδή η πρόσθεση των ψήφων που πήραν τα κόμματα πολλές φορές δεν δίνει το σύνολο των εγκύρων ψηφοδελτίων ή σε άλλες περιπτώσεις δίνει περισσότερα. Έτσι σε μερικές περιπτώσεις κάναμε τις αναγκαίες «διορθώσεις» με βάση την κατ' αναλογία κατανομή. Πιστεύουμε πως οι αρμόδιες αρχές έχουν υποχρέωση να δώσουν κάποια εξήγηση αν και για τους σκοπούς της μελέτης τούτης τα αποτελέσματα δεν επηρεάζονται από τέτοιου είδους λάθη.

Κομμα	Πολη	Προσφυγικοί Συνοικισμοί	Συνολο Αστικών Κέντρων	Υπαιθρος
ΑΚΕΛ	31.1	42.9	32.7	32.9
ΔΗΚΟ	19.3	18.2	19.1	20.0
ΔΗΣΥ	31.8	26.1	31.0	32.7
ΕΔΕΚ	9.2	8.4	9.1	7.1
ΑΛΛΟΙ	8.7	4.5	8.0	7.1

Όπως φαίνεται από τα συγκεντρωτικά αποτελέσματα των επαρχιών, υπάρχουν αρκετά σοβαρές διαφορές στην εκλογική δυναμική των κομμάτων, θα προσεγγίσουμε όμως το θέμα παράλληλα με ένα άλλο διαχωρισμό: Μεταξύ πόλης και υπαίθρου:

ΠΟΛΗ ΚΑΙ ΥΠΑΙΘΡΟΣ

Ο πίνακας 1 δείχνει την παγκύπρια κατανομή μεταξύ πόλης και υπαίθρου, καθώς και την ιδιαίτερότητα των συνοικισμών, όπου κατοικούν κυρίως πρόσφυγες εργάτες με τα πιο χαμηλά εισοδήματα.

Παρατηρούμε πως η εκλογική δύναμη του ΑΚΕΛ είναι ισχυρομένη ανάμεσα στην πόλη και την υπαίθρο το ΔΗΚΟ και ο Συναγερμός είναι ελαφρα πιο δυνατά στην υπαίθρο, ενώ η ΕΔΕΚ είναι αισθητά μειωμένη στην υπαίθρο σε σύγκριση με τα αστικά κέντρα, παρ' όλη την έμφαση που η ηγεσία της ΕΔΕΚ έδωσε και δίνει στην υπαίθρο (π.χ. Αγροτι-

κη). Στους πρόσφυγικούς συνοικισμούς, όπου βρίσκεται κανείς ένα σχεδόν αμιγές τμήμα της εργατικής τάξης το ΑΚΕΛ υπερτερεί κατά πολύ, ενώ παρατηρείται μια σημαντική πτώση του ΔΗΣΥ κάτω από το συνολικό του ποσοστό. Η ΕΔΕΚ βρίσκεται ελαφρώς πιο πάνω από το συνολικό της ποσοστό, ενώ το ΔΗΚΟ είναι ελαφρώς πιο κάτω.

Οι πίνακες 2,3,4,5,6,7 δείχνουν την κατανομή μεταξύ υπαίθρου και πόλης κατά επαρχία. Μεγάλες διαφορές παρουσιάζουν η Κερύνεια και η Πάφος από τις υπόλοιπες επαρχίες, η πρώτη λόγω της προσφυγίας και η δεύτερη λόγω της μεγαλύτερης οικονομικής υπανάπτυξης και της μακαριστικής παράδοσης. Γενικά, όμως, η υπαίθρος δεν είναι αισθητά πιο δεξιά τοποθετημένη από τα αστικά κέντρα, όπως φυσιολογικά θα περίμενε κανείς.

Στη πόλη της Λευκωσίας το ΑΚΕΛ παρουσιάζεται αισθητά μειωμένο, ίσως λόγω της ύπαρξης μεγάλης μερίδας μεσαίων στρωμάτων (π.χ. δημοσίων υπαλλήλων κ.λ.π.) Ο ΔΗΣΥ έχει

πιο μεγάλη δύναμη στην πόλη, ενώ το ίδιο συμβαίνει με την ΕΔΕΚ.

Η παραδοσιακή δύναμη στην πόλη της Λεμεσού διατηρείται, ενώ ο ΔΗΣΥ είναι μειωμένος σε σύγκριση με την υπαίθρο. Για την ΕΔΕΚ η αποτυχία στην υπαίθρο είναι ιδιαίτερα αισθητή.

Στην Αμμόχωστο το ΑΚΕΛ και ο ΔΗΣΥ είναι περίπου ισοδύναμα με το πρώτο να προηγείται μέσα στους συνοικισμούς και τους πρόσφυγες της υπαίθρου, και το δεύτερο να προηγείται στους πρόσφυγες που ζουν τώρα στις πόλεις (κυρίως κατοίκους των Βαρωνιών) και τα κοινόχωρια, όπως αναμενόταν. Αξιοσημείωτη, λοιπόν, είναι η απήχηση του ΔΗΣΥ στους κατοίκους των Βαρωνιών, λόγω της προπαγάνδας περί επιστροφής κτλ.

Στη Λάρνακα και τα δυο μεγάλα κόμματα είναι πιο ισχυρά στα χωριά, ενώ το ΔΗΚΟ είναι μειωμένο. Η ΕΔΕΚ έχει περίπου ίση δύναμη και στην πόλη και την υπαίθρο και ανατρέπει την ομοιομορφή τάση που υπάρχει στις άλλες

Κομμα	Πολη	Υπαιθρος	Πρόσφυγες
ΑΚΕΛ	25.6	31.6	36.7
ΔΗΚΟ	18.6	19.9	21.7
ΔΗΣΥ	34.6	32.6	23.4
ΕΔΕΚ	11.3	9.7	11.6
ΑΛΛΟΙ	9.9	6.2	6.6

Οι πρόσφυγες δίνονται ξεχωριστά και δεν περιλαμβάνονται στις δυο πρώτες στηλές.

Κομμα	Πολη	Υπαιθρος
ΑΚΕΛ	38.7	32.2
ΔΗΚΟ	20.0	23.8
ΔΗΣΥ	27.5	33.6
ΕΔΕΚ	7.3	5.2
ΑΛΛΟΙ	6.5	5.2

λες επαρχίες. Τούτο οφείλεται στους εξαιρετικά πολλούς ψήφους που έδωσαν τα Λεύκαρα (γενέτειρα του Β. Λυσσαρίδη) στην ΕΔΕΚ, ανατρέποντας έτσι την «υπεροχή» της πόλης.

Στην Πάφο το ΑΚΕΛ είναι πιο δυνατό στα χωριά (κάτι που ίσως μπορεί ν' αποδοθεί στην φτώχεια της υπαίθρου στη Πάφο). Επίσης πολύ πιο δυνατό στην υπαίθρο είναι το ΔΗΚΟ (Μακαρισκή παράδοση). Ο ΔΗΣΥ έχει περίπου μοιόμορφα ποσοστά, ενώ η ΕΔΕΚ είναι πολύ πιο αδύνατη στα χωριά.

Η Κερύνεια παρουσιάζει το ΔΗΣΥ σαν το μεγαλύτερο κόμμα στις πόλεις, ίσως γιατί οι κάτοικοι των πόλεων προέρχονται από τα πιο πλούσια στρώματα των Κερυνιατών. Το ΑΚΕΛ είναι πολύ πιο ισχυρό στους προσφυγικούς συνοικισμούς και την υπαίθρο. Η ΕΔΕΚ πιο δυνατή στα αστικά κέντρα.

ΠΩΣ ΨΗΦΙΣΑΝ ΟΙ ΠΡΟΣΦΥΓΕΣ

Ο πίνακας 8 δείχνει τη συγκεντρωτική εικόνα.

Ανάμεσα στον προσφυγικό κόσμο προηγείται κατά πολύ το ΑΚΕΛ, ενώ ο ΔΗΣΥ βρίσκεται στο ίδιο επίπεδο με το παγκύπριο του ποσοστό. Το ίδιο συμβαίνει με το ΔΗΚΟ, ενώ η ΕΔΕΚ περιόριστη απροσδόκητα χαμηλά στο 6.5%. Η δύναμη του ΔΗΣΥ προέρχεται κύρια από την επαρχία Αμμοχώστου και ιδιαίτερα από τους κατοίκους των Βαρωνιών. Το ΑΚΕΛ υπερτερεί στην Κερύνεια, Μόρφου και πρόσφυγες συνοικισμών από την Αμμόχωστο, ενώ η δύναμη της ΕΔΕΚ παρατηρείται στην Κερύνεια και τη Μόρφου. Η εκλογική αποτυχία της ΕΔΕΚ μέσα στον προσφυγικό κόσμο της Αμμοχώστου είναι σαφής.

ΠΩΣ ΨΗΦΙΣΑΝ ΟΙ ΕΡΓΑΤΕΣ

Ο πίνακας 9 φτιάχτηκε από διάφορες εργατικές συνοικίες της Λευκωσίας και της Λεμεσού καθώς και από τους πρόσφυγικούς συνοικισμούς. Παρ' όλο που οι

Κομμα	Εκτοπισμένοι			Ελευθέρες Περιοχές (Μη πρόσφυγες)
	Διαμενοντες τωρα σε πολη	Συνοικισμοί	Διαμενοντες τωρα σε χωριο	
ΑΚΕΛ	33.9	46.0	40.9	36.8
ΔΗΚΟ	16.7	13.3	14.7	13.8
ΔΗΣΥ	39.1	34.1	37.7	42.9
ΕΔΕΚ	4.8	3.7	3.3	2.8
ΑΛΛΟΙ	5.4	2.8	3.4	3.7

Κομμα	Πολη	Υπαιθρος
ΑΚΕΛ	33.4	38.7
ΔΗΚΟ	17.1	14.0
ΔΗΣΥ	31.8	34.4
ΕΔΕΚ	8.1	8.2
ΑΛΛΟΙ	9.5	8.3

Κομμα	Πολη	Υπαιθρος
ΑΚΕΛ	16.5	21.9
ΔΗΚΟ	22.0	28.7
ΔΗΣΥ	21.5	19.7
ΕΔΕΚ	16.5	10.0
ΑΛΛΟΙ	23.4	19.7

της ΕΔΕΚ μέσα στον προσφυγικό κόσμο (κυρία της επαρχίας Αμμοχώστου).
3) Οι παραδοσιακές εργατικές συνοικίες και πρόσφυγικοί συνοικισμοί αυξάνουν επίσης αισθητά τη δύναμη της αριστεράς.
Ηφαιστius Ε.Α.Μ.

Κομμα	Διαμενοντες τωρα σε πολεις	Πρόσφυγικοί συνοικισμοί	Διαμενοντες τωρα σε χωρια
ΑΚΕΛ	26.4	43.6	37.0
ΔΗΚΟ	27.5	24.9	24.6
ΔΗΣΥ	29.3	16.8	25.3
ΕΔΕΚ	10.8	10.8	8.4
ΑΛΛΟΙ	6.0	3.9	4.7

Κομμα	Ποση	Υπαιθρος
ΑΚΕΛ	37.8	
ΔΗΚΟ	19.0	
ΔΗΣΥ	32.1	
ΕΔΕΚ	6.5	
ΑΛΛΟΙ	4.7	

Κομμα	Ποση	Υπαιθρος
ΑΚΕΛ	41.7	
ΔΗΚΟ	17.4	
ΔΗΣΥ	25.8	
ΕΔΕΚ	8.6	
ΑΛΛΟΙ	6.5	

1981
Βουλευτικές Εκλογές

ΕΚΛΟΓΙΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ Σ.Κ. ΕΔΕΚ

Και μια απλουστευμένη κριτική

Συνεχίζουμε σήμερα τη συζήτηση γύρω από την κριτική του εκλογικού προγράμματος του Σ.Κ. ΕΔΕΚ που εγκαινιάσαμε στο προηγούμενο φύλλο παραθέτοντας τις απόψεις του σ. Πάμπου. Επαναλαμβάνουμε πως οι στήλες αυτές είναι ανοικτές σε οποιοσδήποτε απόψεις ανεξάρτητα αν συμφωνεί μ' αυτές η Συντακτική επιτροπή που επιφυλάσσεται να απαντήσει αργότερα στις θέσεις με τις οποίες διαφωνεί.

Εξω από το σπίτι του κρεμασμένου όλοι μιλούν για το σκοινί.

Εται η κριτική που εγκαινίασε η «Σ.Ε.» στο εκλογικό πρόγραμμα του Σ.Κ. ΕΔΕΚ είναι εύκολη υπόθεση που κινδυνεύει να περιπέσει σε υπερπλουστεύσεις όπως η κριτική του σ. Πέτρου.

Ο σ. Πέτρος επιχειρεί να ανατρέψει τη θέση της ΕΔΕΚ πως στόχος των Τούρκων είναι η ολική κατάληψη της Κύπρου. Δεν είναι λέει αυτό, αλλά η διπλή ένωση ή η διχοτόμηση. Αν υπάρχει μια αδυναμία εδώ στο εκλογικό πρόγραμμα της ΕΔΕΚ είναι στο ότι δεν διασαφηνίζει πως η εισβολή και η κατοχή εξυπηρετεί βασικά τον τουρκικό εκεκτατισμό που θέλει την κατάληψη όλης της Κύπρου και ότι ο ιμπεριαλισμός συνεργεί σ' αυτή την κατάσταση λόγω της σημασίας της Τουρκίας και των ιδιαιτέρων συμφερόντων του. Οι λόγοι που αναφέρει ο σύντροφος θέλοντας να μας πείσει πως δε θέλουν οι Τούρκοι την ολική κατάληψη της Κύπρου είναι νομίζω αφελείς ή υπαρκτοί αλλά δυνάμενοι να εξουδετερωθούν. Είναι αφέλεια να λέμε πως χάνουν τις βάσεις μια και θα χρησιμοποιούν πλέον όλη την Κύπρο σα βάση, είναι αφέλεια να λέμε πως θα έχουν προβλήματα με τους Ε/Κύπριους μια και όσοι δεν

προλάβουμε να φύγουμε στην Αθήνα θα μας εξοντώσουν μαζικά (π.χ. Αρμενία) ή σταδιακά (π.χ. Κων/πολη). Είναι πολύ εύκολο στους Τούρκους να βρουν ένα πρόσχημα να πάρουν όλη την Κύπρο φτάνει οι Ε/Κύπριοι να αποδεχτούν ένα προβληματικό καθεστώς διζωνικής που σε κάποια φάση θα δώσει μέσα από τις αντιφάσεις του (κυρίως την αντιπαράθεση Ε/Κυπρίων και Τ/Κυπρίων αφεντικών) το πρόσχημα (που αμφισβητεί ο σύντροφος) στην Τουρκία. Όσο για την αντίδραση του Ελληνικού λαού και τον κίνδυνο διάσπασης της Ν.Α. πτέρυγας του ΝΑΤΟ και ανατροπής του ελληνικού κοινωνικού καθεστώτος σωστα τονίζει η ΕΔΕΚ πως η σημερινή διαδικασία αποδιεθνολογικής ίσως μειώσει ακόμα και το ενδιαφέρον των ομοσθων μας Ελλήνων απέναντι στην καταστροφή μας.

Γεννιέται το ερώτημα γιατί η Τουρκία δεν προχωρεί στην εφαρμογή της ολικής κατάληψης σήμερα αφού δεν ισχύουν οι λόγοι που αναφέραμε πιο πάνω; Εδώ ως επιστημόνουμε μια ασάφεια του προγράμματος απέναντι σ' αυτό το ζήτημα. Κατα τη γνώμη μου οι δυσκολίες (προσωπικές) για τους Τούρκους προκύπτουν απ' την μη ολοκλήρωση (ακόμα) της αναγνώρισης κρατικής οντότητας στα κατεχόμενα και στην ανισορροπία που επικρατεί στην Τουρκία (κίνδυ-

νος επανάστασης, ή ισλαμισμού). Ίσως γι' αυτό Ισραηλίτες κι Αμερικανοί δε δίνουν το πράσινο φως ακόμα.

Ασφαλώς τα μέτρα που προτείνει η ΕΔΕΚ είναι συντηρητικά και απέχουν από τη δημιουργία ενός μετώπου εθνικής σωτηρίας, σε στυλ ΕΑΜ ως πούμε. Η αστική τάξη πρέπει να απομονωθεί και να κτυπηθεί σαν προδοτική τάξη, η λαϊκή πολιτοφυλακή να είναι δημοκρατική κι όχι κρατική, να είναι επίσης πλατεία απ' τα 5 χρόνια ως τα 50 όπως στους Παλαιστινίους και οι αντιδραστικές δομές πρέπει να αρχίσουν να εξαλείφονται (στην εκπαίδευση, στην προσωπική ζωή, στην αυτοδιοίκηση, στο συνδικαλισμό κ.λ.π.) Τη λύση δε θα τη δώσει η εμμονή της ΕΔΕΚ στην συμφωνία Μακαρίου-Ντενκτας που ουσιαστικά είναι προστάδιο της διζωνικής (προτάσεις επι χάρτου, διαχωριστική γραμμή), ούτε η εμμονή σε ουσιαστικές συνομιλίες που δε θα γίνουν ποτε. Αυτά είναι προσθήκες που μπήκαν για να ζώσουν το κόμμα με το μανδύα της μετριολάθειας.

Ο σύντροφος Πέτρος νομίζει πως αρκούν 5 κόκκινες σημαίες για να βάλουν «απο τη μια τα εκατομμύρια των τουρκών εργαζομένων στο πλευρό των 500 χιλιάδων κυπρίων Ε/Κ και Τ/Κ εργαζομένων αντιπαράθετοντας τους με τις μερικές χιλιάδες των Τούρκων και των Ε/Κ και Τ/Κ κεφαλαιοκρατών» ή αλλιώς πως οι Τουρκοκύπριοι θα δημιουργήσουν Λαϊκή Πολιτοφυλακή για να διώξουν τα τουρκικά στρατεύματα κατοχής. Βολонταρισμοί της κακίας

φωας και υπεραπλουστεύσεις! Έχουμε κατοχή και πρέπει να διεξάγουμε εθνικοαπελευθερωτικό αγώνα με κυρίαρχη τάξη τους εργάτες και τους αγρότες. Δέχονται οι Τ/Κ σύντροφοι ένα κοινό αγώνα προπαντός αντικατοχικό; αν όχι τότε πρέπει να προχωρήσουμε και χωρίς το κοινό μέτωπο.

Κεντρική ιδέα της πολιτικής της ΕΔΕΚ αποτελεί ο διαχωρισμός ενδοτικών (με διαφορετικές κοσμοαντιλήψεις) και αγανιστών. Είναι ή όχι ο Κυπριανός, ο Κληρίδης κι ο Παπαϊωάννου ενδοτικοί; Κι αν ο Παπαϊωάννου είναι ενδοτικός, αν η γραμμή της ηγεσίας του ΑΚΕΛ είναι ενδοτική και καταστροφική που θα βρεθεί ένα κοινό σημείο συγκλίσεως για ένα μίνιμουμ κοινό πρόγραμμα στο εθνικό; Αυτό το σκόπελο τον αντιπαρέρχεται ο σύντροφος.

Έχει δίκαιο, νομίζω ο σ. Πέτρος να κριτικάρει το οικονομικό πρόγραμμα της ΕΔΕΚ που είναι αμφίβολο αν θα ικανοποιούσε στο τέλος τις λαϊκές μάζες. Τέτοιο πρόγραμμα έχει και το ΠΑΣΟΚ στην Ελλάδα. Εκεί όμως η αποτελεσματικότητα του αμφισβητείται με αναλύσεις και στοιχεία. Για παράδειγμα ποια είναι τα άλλα ολιγοπάλια που πρέπει να εθνικοποιηθούν και πως θα γίνει αυτό; Ή με ποιον τρόπο θα γίνει η εθνικοποίηση των τραπεζών και των ασφαλιστικών εταιρειών;

Πιστεύω πως σε γενικές γραμμές το πρόγραμμα του Σ.Κ. ΕΔΕΚ πάνει σωστά το Κυπριακό. Είναι εκδηλό το ερώτημα γιατί απότυχε η ΕΔΕΚ. Μήπως φόβισε τις μάζες; Αν-

τίτητα πιστεύω πως δεν έπεισε τις μάζες. Ενώ μιλούσε για εθνικοαπελευθερωτικό αγώνα ανεχόταν την κυβέρνηση Κυπριανού για κάμποσα χρόνια, είχε μπει στα πλαίσια της αστικής νομιμότητας με τη γενική σημασία του όρου και λειτουργικά ταυτίστηκε εν μέρει με το κατεστημένο. Αφησε με το θεμελειώδες λάθος της σύμπραξης του 1976 την αντιπολίτευση στο Συναγερμο. Αντιμετώπιζε και αντιμετώπιζε το 32% του ΔΗΣΥ σα φασίστες ενώ αποκει θα μπορούσαν να ξεπηδήσουν τα πιο αγωνιστικά εθνικοαπελευθερωτικά στοιχεία, άφησε την εργατική τάξη οικόπεδο στο ΑΚΕΛ, δεν έκανε ούτε μια διαδήλωση για να πείσει πως δεν είναι μόνο λόγια, μίλησε και μιλά για το Μέτωπο Εθνικής Σωτηρίας που είναι ανύπαρκτο ή συνώνυμο απλώς της λέξης ΕΔΕΚ, μπήκε στα παρασκήνια των πολιτικών επιρροών και πείσαν και υποβίβησε την ταξική πάλη, κινήθηκε στο χώρο του κέντρου, απόβαλε τους διαφωνούντες απ' τις τάξεις της και «μαλάκωσε» τη γραμμή της οδύνηρα και έντονα σίγουρη για ένα 20-25%. Πήρε 8%!

Κι όμως για όσους αναγνωρίζουν την ύπαρξη της Κατοχής, τον κίνδυνο βιολογικού αφάνισμού του κυπριακού Ελληνισμού, την αναγκαιότητα της ταξικής πάλης στο ταξικό και το απελευθερωτικό επίπεδο πιστεύω πως η ΕΔΕΚ, με τις αντιφάσεις της, τουλάχιστο θεωρητικά βρίσκεται κάπου κοντά τους εφόσο δεν υπάρχει άλλη συγκροτημένη μαζική δύναμη να τους εκφράζει.

Πάμπου

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΑΡ. ΠΤΕΡΥΓΑΣ Σ.Κ. ΕΔΕΚ

Συνέχεια από την πρώτη
το προσθέσει κανείς το γεγονός ότι οι σκληροπυρηνικοί του ΔΗΣΥ κατάφεραν με τους σταυρούς προτίμησης ν' ανατρέψουν την επίσημη σειρά των υποψηφίων παρα τις έντονες προσπάθειες της ηγεσίας τους μπορεί εύκολα να ενταξίσει τους κινδύνους που επιφυλάσσει το όχι μόνο μακρυνό μέλλον.

8. Αυτές οι εξελίξεις δεν ήταν δύσκολο να προβλεφτούν και ν' αντιμετώπιστούν εγκαίρως από την αριστερά. Στελέχη που σήμερα βρίσκονται στην Αριστερή Πτέρυγα του Σ.Κ. ΕΔΕΚ πρόβλεψαν την άνοδο της δύναμης του Συναγερμού πριν ακόμα τις βουλευτικές εκλογές του 1976 και προεδοποίησαν την ηγεσία του κόμματος για τον κίνδυνο μιας εκλογικής συνεργασίας με το κόμμα του Κυπριανού.

9. Η μετεκλογική αντίδραση των κομμάτων της αριστεράς δεν φαίνεται δυστυχώς να πιάει την ουσία του προβλήματος. Το ΑΚΕΛ, μετά την αποτυχία του να αντικαθίσει τον Κυπριανού με κάποιο άλλο «κέντρω» σχήμα, επιστρέφει ξανά στην ίδια άγονη πολιτική της συνεργασίας με την δεξιά κυβέρνηση του ΔΗΚΟ. Η ηγεσία της ΕΔΕΚ, ξαφναισμένη και συγχυσμένη ακόμα από την εκλογική της αποτυχία, ακολουθεί μια εξάλλη σχεταριστική πολιτική που την απομονώνει ακόμα περισσότερο από τις μάζες.

10. Αντίθετα με τους ηγέτες της αριστεράς, οι αριστερές μάζες έχουν συνειδητοποιήσει πολύ έντονα τους κινδύνους που παραμονεύουν με τη μορφή της Συναγερμικής επέλασης και αισθάνονται έντονα την ανάγκη σύσπειρωσης της αριστεράς και της ρήξης με την δεξιά σε οποιαδήποτε μορφή. Αυτό το αίσθημα καταστρέφουν εγκληματικά οι ηγεσίες των αριστερων κομμάτων με την χωρίς αρχές διαμάχη της και την επιμονή τους να αρνούνται την πραγματικότητα της σχεδόν ολοκληρωτικής ταξικής πόλωσης της Κυπριακής κοινωνίας.

II ΑΝΑΛΥΣΗ

11. Η ταξική πόλωση δεν είναι τυχαίο γεγονός. Έχει τις ρίζες της στην εξέλιξη του Κυπριακού καπιταλισμού και στην αδυναμία του να λύ-

σει τα προβλήματα της Κυπριακής κοινωνίας. Μετα από σκληρές υποχωρήσεις της εργατικής τάξης «για να στηριχτεί η οικονομία» μετά την εισβολή οι Κύπριοι εργαζόμενοι είδαν το «οικονομικό θαύμα» να εξατμίζεται, να μετατρέπεται σε «υπερθέρμανση της οικονομίας» και να οδηγεί μπροστα στο φάσμα μιας νέας κρίσης με ψηλά ποσοστά πληθωρισμού και ανεργίας. Επιπρόσθετα μια σειρά από οικονομικά σκάνδαλα (ΞΕΚΤΕ, Συνεργατισμός) κλονίζουν την εμπιστοσύνη του λαού στην ικανότητα της Κυβέρνησης να λύσει τα οικονομικά προβλήματα του τόπου.

12. Την ίδια ανικανότητα παρουσιάζει η Κυβέρνηση και σ' ότι αφορά τη λύση του Κυπριακού. Αφού δοκιμάστηκε κάθε μέθοδος από την σκληρή αδιαλλαξία μέχρι την πλήρη υποχωρητικότητα δεν βρισκόμαστε ούτε ένα βήμα πιο κοντά στην επιτυχία των ενδοκυπριακών συνομιλιών. Θα χρειαστεί ακόμα αρκετός χρόνος μέχρι να χωνέψουν οι Κύπριοι αστοί πως τίποτε λιγώτερο από την πλήρη διχοτόμηση δεν προκειται να ικανοποιήσει τον Ντενκτας.

13. Η γενική αποτυχία της Κυβέρνησης σπρώχνει τις μάζες σε αναζήτηση νέων λύσεων. Οι αριστερές μάζες συσπειρώνονται γύρω από τα παραδοσιακά τους κόμματα και σπρώχνουν για αυτόνομη πολιτική ενώ οι δεξιές βρίσκουν άλλοθι στο γεγονός ότι ο Συναγερμός βρίσκεται στην αντιπολίτευση, άρα δεν ευθύνεται για την κατάσταση, ενώ στη Κυβέρνηση βρίσκονται άνθρωποι που υποστηρίζονται από την αριστερά. Η επανάσταση και ο φασισμός, ακόμα σε εμβρυώδη μορφή, συγκεντρώνουν τις δυνάμεις τους για τη σύγκρουση χωρίς καλά καλά να συνειδητοποιούν την τελική λογική της διαδικασίας. Μιας διαδικασίας που αποτελεί τον φυσολογικό καρπό της κοινωνικής και οικονομικής κρίσης.

14. Το γεγονός ότι το ΑΚΕΛ κατάφερε ν' αναδεχτεί «πρώτο κόμμα» συγκαλύπτει το ότι, αν δεν έχει μεσωθεί, η δύναμη του δεν έχει παρουσιάσει καμία σημαντική άνοδο. Όταν το κύρος του βρισκόταν στα χαμηλότερα επίπεδα του, την περίοδο της δημιουργίας της Κυπριακής Δημοκρατίας, κατάφερε να δώσει στον Ι. Κληρίδη ένα ποσοστό 30% ενάντι-

α στον ίδιο τον Μακάριο. Από τότε η εργατική τάξη έχει αυξηθεί σημαντικά και όμως η εκλογική δύναμη του ΑΚΕΛ παραμένει στα ίδια επίπεδα. Στη πραγματικότητα το πιο πιθανό είναι ότι η δύναμη του ΑΚΕΛ αυξήθηκε στο ενδιάμεσο για να χαθεί και πάλι από την έλλειψη πειστικής πολιτικής που να οδηγεί την εργατική τάξη έξω από το αδιέξοδο που βρίσκεται.

15. Μια πειστική ενολλαχτική γραμμή απέτυχε να προσφέρει η ΕΔΕΚ. Οι μάζες που σπράφθηκαν προς την ΕΔΕΚ μέσα σε μια περίοδο έντονης αγωνιστικότητας πρόσβλεπαν σε μια αγωνιστική καθοδήγηση από το κόμμα. Από την στιγμή που η ΕΔΕΚ δέχτηκε την υποχωρητική ταχτική του Μακαρίου όταν επείτρεψε, από την στιγμή που συμβιβάστηκε με τη «συμμαχία των πατριωτικών δυνάμεων» έπαψε ν' αποτελεί μια αγωνιστική έπαλξη με αποτέλεσμα να μην μπορεί να συγκρατήσει αυτές τις μάζες.

16. Αντι να πάσει τον σφυγμό του κόσμου που στρέφεται προς την ΕΔΕΚ και να προωθήσει τις αγωνιστικές της θέσεις η ηγεσία του κόμματος προσπάθησε να γίνει «πιο πλατεία» αποδεχτη παραμερίζοντας ουσιαστικά τα ταξικά συνθήματα και περιορίστηκε στην εθνική συνθηματολογία. Οι εσωτερικές αντιδράσεις σ' αυτή την ολέθρια πολιτική οδήγησαν στις αποβολές και τους διωγμούς των αριστερων στελεχών του κόμματος μειώνοντας έτσι τόσο την ικανότητα του για δράση όσο και την πιστευτότητα του κόμματος στις πλατείες μάζες.

17. Η μόνη πολιτική που θα μπορούσε να αντιπαραταχτεί αποτελεσματικά με τον Κληρίδη ήταν μια αυστηρά ταξική πολιτική με στόχο το ενιαίο μέτωπο Ε/Κ και Τ/Κ εργαζομένων ενάντια στο ίδιο το σύστημα. Ενότητα των Ε/Κ αριστερων κομμάτων προσέγγιση των Τ/Κ αριστερων κομμάτων και η επίτευξη ενός κοινού αντιιμπεριαλιστικού προγράμματος που να οδηγεί σε μια λευτέρη σοσιαλιστική Κύπρο. Μια τέτοια πολιτική θα έδεχνε στις μάζες τη μέθοδο ανατροπής του σημερινού «δυσμενούς» ισχυριγίου και θα σπερούσε από τον συναγερμο το μονοπώλιο του «ρεαλισμού». Τότε πραγματικά θα αντιπαρατασσόταν ο «ρεαλισμός της υποταγής» με τον

«αγωνιστικό ρεαλισμό». Όπως έχουν τα πράγματα η πολιτική της ΕΔΕΚ δεν φαίνεται καθόλου πειστική για το πλάσι κοινό η πολιτική της ΕΔΕΚ θεωρήθηκε από τις μάζες σαν ένα ουτοπικό ονειροπόλημα με αποτέλεσμα το 8%.

III ΠΡΟΟΠΤΙΚΕΣ

18. Αιχμαλωτισμένη μέσα στη λογική του κοινοβουλευτισμού η ηγεσία του ΑΚΕΛ δεν μπορεί να δει σήμερα άλλη διέξοδο από την συμμαχία με την Κυβέρνηση για την αντιμετώπιση του Συναγερμού. Αυτό το γεγονός θα καθωρίσει σε μεγάλο βαθμό τις εξελίξεις στα επόμενα χρόνια.

19. Η πολιτική της Κυβέρνησης Κυπριανού δεν πρόκειται να διαφοροποιηθεί σημαντικά. Αντίθετα μέσα στις ολόενες και πιο δύσκολες οικονομικές συνθήκες η τάση της για χτύπημα του βιωτικού επιπέδου των εργαζομένων θα ενταθεί. Σ' αυτή την πολιτική, το ΑΚΕΛ θα βρεθεί αναγκασμένο να γίνει συνεργός με συνεχώς αυξανόμενες αντιδράσεις από τα μέλη και τους οπαδούς του.

20. Αυτές οι αντιδράσεις θα αναγκάσουν το ΑΚΕΛ να παίρνει συνεχώς μεγαλύτερο μέρος στον καθωρισμό της πολιτικής της Κυβέρνησης με αποτέλεσμα να κινούνται οι πιο δεξιές μάζες του Κυπριανού προς τον Συναγερμο. Μέσα στο διάστημα μέχρι τις προεδρικές εκλογές ο Κυπριανού δεν θα εκπροσωπεί σχεδόν τίποτε εκτός από τον εαυτό του. Θα αποτελέσει όμως τον φρουρό του συστήματος και θα εμποδίσει οποιαδήποτε μέτρα το θέτον σε κίνδυνο.

21. Μέσα σε μια περίοδο συμμαχοχης, με τον ένα ή τον άλλο τρόπο του ΑΚΕΛ στη διακυβέρνηση της Κύπρου πάνω σε αυστηρά καπιταλιστική βάση είναι επόμενο πως οι εργατικές μάζες θα απογοητευτούν γιατί κανένα πρόβλημα, κοινωνικό ή εθνικό, δεν θα μπορεί να λυθεί.

22. Η ΕΔΕΚ θα μπορούσε να παίξει ένα σημαντικό ρόλο σ' αυτή την περίοδο. Όμως η σχεταριστική στάση της ηγεσίας της απέναντι στο ΑΚΕΛ δίνει την ευκαιρία στην Ακελική Γραφειοκρατία να συσπειρώσει τους οπαδούς της και να εμποδίσει τη διακίνηση ιδεών. Επίσης η εθνικιστική της τοποθέτηση δεν προσφέ-

ρει προοπτικές για μια σωστή λύση του Κυπριακού.

23. Με την αδυναμία των αριστερων κομμάτων να καθοδηγήσουν το λαό ο κίνδυνος της επικράτησης του Κληρίδη γίνεται ουσιαστικός. Αυτή η επικράτηση είναι για την ώρα τουλάχιστον αδύνατη με δημοκρατικές διαδικασίες. Μια περίοδος με πιθανότητα ανώμαλων εξελίξεων δεν βρίσκεται πολύ μακριά.

IV ΕΙΣΗΓΗΣΕΙΣ

24. Η Αριστερή Πτέρυγα του Σ.Κ. ΕΔΕΚ πιστεύει πως σήμερα επείγει περισσότερο από κάθε άλλη φορά η ενότητα της αριστεράς για την αντιμετώπιση του Συναγερμού, την άμυνα της εργατικής τάξης και την επαναποθέτηση του «εθνικού» θέματος στο στόχο της ταξικής συνεργασίας Ε/Κ και Τ/Κ εργαζομένων ενάντια στην κατοχή και την εκμετάλλευση.

25. Η σημερινή Κ.Ε. του Σ.Κ. ΕΔΕΚ έχει αποτύχει σε όλους τους στόμεις. Αφού σπατάλησε το 90% του χρόνου της στο κωμηγό των μαρξιστών μέσα στο κόμμα οδήγησε την ΕΔΕΚ σε μια θλιβερή εκλογική ήττα. Η Αριστερή Πτέρυγα τον καλε να παραιτηθεί και να προκηρύξει νέο συνέδριο του κόμματος αφού πρώτα ακυρώσει όλες ανεξαιρέτως τις διαγραφές που έγιναν στη θητεία της.

26. Το συνέδριο πρέπει να είναι ανοικτό για όλα τα μέλη του κόμματος ώστε να δοθεί η ευκαιρία να ακουστούν και να συζητηθούν όλες οι απόψεις. Επίσης πρέπει να διασφαλιστούν οι δημοκρατικές διαδικασίες και το δικαίωμα της διαφωνίας.

27. Επιβάλλεται άμεσα να συζητηθεί η θέση της Αριστεράς πτέρυγας για την ενότητα της αριστεράς και το μέτωπο Ε/Κ και Τ/Κ εργαζομένων για μια Κύπρο λευτέρη σοσιαλιστική. Η Αριστερή Πτέρυγα πιστεύει πως η προώθηση αυτών των θέσεων αποτελεί τη μόνη διέξοδο για την ΕΔΕΚ και το εργατικό κίνημα γενικότερα.

Συνέχεια στην 7η

«ΝΟΥΒΟΡΔΙΑ» ΚΑΙ ΜΙΚΡΟΑΣΤΙΚΗ ΤΑΞΗ

Απάντηση Ροδίτη στο Σάββα Παύλου

Συνέχεια από το φύλλο 107

Στη συνέχεια επιδιέχεται στην απαρίθμηση των διαφόρων κατηγοριών μικροαστών. Κι ενώ αναφέρεται πρώτα στους βιοτέχνες, μικροεπιχειρηματίες και μικροεμπόρους που αγνοούν, μας πληροφορεί, τον συνδικαλισμό (βασικό στοιχείο της τρωτότητας τους απέναντι στο φασισμό), συνεχίζει την απαρίθμηση με τους μισθωτούς εμποροϋπάλληλους, υπάλληλους τραπεζών, ασφαλιστικών οργανισμών, γραφείων πώλησης, διαφήμισης, καθώς και τους υπαλλήλους των «υπηρεσιών», τους δημόσιους υπάλληλους και τους υπάλληλους διαφόρων κρατικών μηχανισμών. Αυτοί όλοι βέβαια γνωρίζουν πολύ καλά τον συνδικαλισμό και ως αποφεύγει να τον αναφέρει ο κ. Παύλου. Και οι περισσότεροι από αυτούς πάλι δεν υπήρξαν βεβαίως υποστηρικτές του «φασισμού» στην Κύπρο. Το οικοδόμημα του κ. Παύλου αρχίζει από την αρχή να μη στέκει και πολύ καλά. Ένα σωρό ερωτήματα έχουν κάθε δικαίωμα να ανακόψουν την πορεία του. Τα ανασύρουμε από όπου και να τα καταχώνιασε και τα παραθέτουμε: Αν πράγματι υπήρξε άνθιση του φασισμού στην Κύπρο, πως όλοι αυτοί οι μικροαστοί δεν τον υποστήριξαν;

Γιατί όταν λέμε πως ραχοκοκαλία του φασισμού είναι η μικροαστική τάξη πρέπει να το βλέπουμε κι όλας. Από την άλλη ξέρουμε όλοι καλά πως η βίαιη υποστήριξη της ΕΟΚΑ Β στην Κύπρο βρισκόταν στην υπαίθρο και όχι στις πόλεις. Δεν πρόκειται δηλαδή για μικροαστους αλλά για αγρότες. Είναι εξάλλου γνωστό πως ο φασισμός σκοπεύει στην επίτευξη του μονοκομματισμού, στο μονοπώλιο της εξουσίας και αποβλέπει σε ένα και μόνο χαρισματικό ηγέτη με δικτατορικές και πολυπλόκαμες εξουσίες. Από ότι ξέρουμε οι παρατάξεις που υποστήριξαν όλα τούτα στην Κύπρο δεν ήταν φασιστικές. Εξάλ-

λου ο ίδιος ο Σ. Παύλου μας λέει πως οι μικροαστοί αλατρεύουν το κράτος το οποίο θεωρούν υπερταξικό και ουδέτερο. Με ποιο τρόπο η ΕΟΚΑ Β λάρτρει το κράτος μου είναι αδύνατο να καταλάβω και διερρωτούμαι μήπως τελικά πρέπει να παραδεχτούμε πράγματι την ύπαρξη κάποιου είδους φασισμού στην Κύπρο αλλά να την αναζητήσουμε αλλού.

Ξαφνικά ο κ. Παύλου εγκαταλείπει τους συγγραφείς που εντοπίζουν τη γένεση του φασισμού στην μικροαστική τάξη και με τη μεγαλύτερη φυσικότητα μας λέει: «Φυσικά στην Κύπρο «η φασιστική» ενδυνάμωση πριν και μετά το πραξικόπημα του 74 δεν οφείλεται σε ενδογενείς κοινωνικές εξελίξεις» (στην ύπαρξη δηλαδή μικροαστικής τάξης). Η μικροαστική τάξη απλώς υποστήριξε «μια κίνηση προγεφυρωματική που πρακτόρευε ξένα συμφέροντα» την οποία αποφασίζει να αποκαλέσει φασιστική. Συμπεραίνουμε πως αυτο που εκάστοτε αποφασίζει να υποστηρίξει η ταλαίπωρη μικροαστική τάξη, ότι και να είναι, βαπτίζεται αυτοστιγμή «Φασισμός». Στη φασιστικοποίηση αυτή συνέβαλε η παραδοσιακή αριστερά, συνεχίζει, γιατί αφού απουσίασε από τον απελευθερωτικό, αντιιμπεριαλιστικό αγώνα του 55-59, επέτρεψε την εκμετάλλευση των συνθημάτων της Ενωσης και Αυτοδιάθεσης από φασιστικές καταστάσεις. Οι φασίστες λοιπόν προϋπήρχαν και τη δεδομένη στιγμή εγκοιλώθηκαν ορισμένα συνθήματα με σκοπό να καταλάβουν την εξουσία. Σκοπος του Γρίβα ήταν αρχικά να αρπάξει την εξουσία από τους Άγγλους, του την αρπάξει όμως ο Μακάριος και βάλθηκε ύστερα να την αρπάξει από τον Μακάριο. Κάπως έτσι πρέπει να βλέπεται τα πράγματα ο Σάββας Παύλου. Δεν περνά ούτε προς στιγμή από το μυαλό του η εκδοχή της ύπαρξης μιας πικραμένης μερίδας του λαού που

δεν θέλησε από συναισθηματισμό και γνήσια αγάπη προς την πατρίδα να αποκηρύξει την Ένωση σαν πραγματικά ανέφικτη. Αυτό δεν τον απασχολεί. Ούτε πόσο εύκολο ήταν μια τέτοια συναισθηματική κατάσταση να οδηγηθεί σε ακραία δράση. Ιδιαίτερα μέσα σε συνθήκες επιδίωξης και επίτευξης οικονομικών θαυμάτων σαν αντίβαρο της ιδεολογίας που εγκαταλείφθηκε. Έχει, ο Σάββας Παύλου, μάτια μόνο για την αντίθεση ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ - ΕΡΓΑΣΙΑΣ, για τις θεωρίες Ευρωπαίων συγγραφέων που είδαν πράγματι στον τόπο τους, κάτω από ιδιαίτερες συνθήκες, μια πραγματική μικροαστική τάξη να στηρίζει έναν πραγματικό φασισμό. Και μάχεται να μεταφέρει θεωρίες και να τις εφαρμόσει με το ζόρι εκεί που διαφορετικά είναι τα αίτια, άλλα τα αποτελέσματα και ανόμοιοι οι συνθήκες.

Όμως το πιο σημαντικό σε όλα αυτά είναι η ένσταση του κ. Παύλου για τον πρωταγωνιστικό ρόλο που παίχουν στην Νουβορδία εκείνοι που ο ίδιος θέλει να αποκαλέσει μικροαστους. Ενώ παραδέχεται πως η εργατική τάξη (βλέπει βέβαια όλη την εργατική τάξη τοποθετημένη αριστερά) κρατήθηκε από την ηγεσία της μακριά από τους αγώνες του τόπου τόσο το 55-59, όσο και μετά λόγω της συμμάχιας αυτής της ηγεσίας της με τους κυβερνώντες, δεν μπορεί να παραδεχτεί πως τη μόνη (καλή ή κακή) κριτική εξέταση και εξέταση «μικροαστική» δεξιά. Κάθε τέτοια κριτική δεν είναι για τον Σάββα Παύλου παρα υποκριτική και κυρίως απόπειρα εξαπάτησης του λαού και καθοδήγησης του σε λανθασμένα μονοπάτια. Η, λοιπόν, θα έχουμε κριτική από την αριστερά ή δεν είναι δυνατό να υπάρξει καμία κριτική. Αν όμως αυτό δεν είναι ενδειξη μονολιθικής σκέψης δεν ξέρω τι μπορεί να είναι. Ετσι τελικά βρίσκει πως σκοπος του συγγραφέα στη Νουβορδία όταν εξασκεί κριτική πάνω στις διαμάχες δύο εταιριών είναι να τοπο-

θετηθεί υπέρ της μιας κι εναντίον της άλλης. Δεν μπορεί να καταλάβει πως ο κ. Παύλου σαν δικαίωμα να δεχτεί πως είναι δυνατό να κριτικάρεται το σύστημα από άτομα που δεν έχουν τα ίδια «πιστεύα» με εκείνον. Αναγνωρίζουμε ακόμα μια φορά τη νοοτροπία του είτε είσαι μαζί μας, είτε εναντίον μας. «Μόνο, καταλήγει, η ανελέητη κριτική των καταστάσεων της Κυπριακής κοινωνίας από τις σωστές δυνάμεις κοινωνικής αλλαγής και η προβολή των προοδευτικών δυνάμεων σαν εναλλακτική λύση θα αποτρέψει αυτόν τον κίνδυνο» (της φασιστικοποίησης). Για την ώρα όμως η μόνη ανελέητη κριτική των «προοδευτικών» δυνάμεων κατευθύνεται προς εκείνους που κάμνουν κριτική. Και επειδή ακριβώς γλύφουν εδώ και χρόνια το χέρι, που πολύ θα 'θελαν να διαγκώσουν και γαυγίζουν λυσασμένα προς εκείνους που τους υπενθυμίζουν τις διασπέρσεις τους, ο κίνδυνος για επιβολή ολοκληρωτισμού εντοπίζεται στις τάξεις τους. Ηδη η συχνή χρήση βρισμών εκ μέρους του κ. Παύλου («ηλίθια μικροαστική σκέψη», «ηλίθιοι μικροαστοί») αποτελεί αρκετή απόδειξη για το που πρέπει να αναζητηθεί ο φασισμός.

Ενώ πλησιάζει προς το τέλος της κριτικής του, κάτω από τον τίτλο «Η παραχάραξη της Κυπριακής Ιστορίας» ο κ. Παύλου αποπειράται ανιδιοτελώς τη «σωστή κριτική» της παραχάραξης του ίδιου του βιβλίου. Γράφει: «Και συνεχίζει ο Ροδίτης. Οι Νουβορδοί δεν συγκινούνται από τον αγώνα των αγώνων και επανάλψη ψηφίζουν τον πρόεδρο σαν τον μόνο αρχηγό τους». Μετα το «συνεχίζει ο Ροδίτης» θα 'πρεπε κανονικά να μπου εισαγωγικά ή έστω δύο τελείες για να φανεί πως πράγματι αυτο που ακολουθεί το λέει ο Ροδίτης. Όμως εγώ δεν έγραφα παραμόνο το δεύτερο και μικρότερο σκέλος αυτής της πρότασης. Το πρώτο και μεγαλύτερο σκέλος είναι του Σάββα Παύλου. Αποφεύγονται τα εισαγωγικά με την ελπίδα πως ο αναγνώστης θα ενοήσει τυπογραφική

παραλείψη και θα εκλάβει τα όσα γράφει ο ίδιος ο κ. Παύλου σαν δικαίωμα δημιουργήματα. Ίδου λοιπόν πως πρέπει να εξασκείται η διακηρυγμένη «σωστή» κριτική του κ. Παύλου: Και λίγο ψέμα, στο κατάλληλο σημείο, με τον κατάλληλο τρόπο. Κατα τα άλλα κινδυνεύουμε από την ελαττωματική κριτική που εξασκεί η «ηλίθια μικροαστική σκέψη».

Στη συνέχεια λέει πως οι αντιθέσεις των διαφόρων των παρατάξεων στην προπραξικοπηματική περίοδο δίνονται στο επίπεδο των «χόμπυ», γιατί ο συγγραφέας δεν μπορεί να αντιληφθεί τα οικονομικά και κοινωνικά προβλήματα της περιόδου. Στο βιβλίο όμως ξεκαθαρίζεται πως η αναγωγή των διαφορών των κατοίκων της Νουβορδίας (από τους ίδιους) σε «χόμπυ» οφείλεται στην αλλοτρώωση που υπέστησαν, στην ανικανότητα τους να κατανοήσουν αυτή τη μεταμόρφωση και στην απόπειρα αποκοπής τους τελικά από το παρελθόν και τις ρίζες τους - πράγμα που δεν μπορούσε παρα να συντρέξει με την εγκατάλειψη των αρχικών τους επιδιώξεων στην οποία καθοδηγήθηκαν.

■ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

Συνέχεια από τη σελ. 6
V ΕΠΙΛΟΓΟΣ

28. Η Κυπριακή κοινωνία έχει φτάσει στο σημείο μιας έντονης ταξικής πόλωσης που θα οξυνεται μέχρι τη σύγκρουση. Το ταξικό ισοζύγιο είναι τέτοιο που η αστική τάξη δεν τολμά ακόμα μια άμεση σύγκρουση. Ωστόσο δεν υπάρχει άλλη διέξοδος γι' αυτή και η εργατική τάξη πρέπει να προετοιμασθεί για να την αντιμετωπίσει. Το ενιαίο μέτωπο της Αριστερας μπορεί να αποτελέσει το μόνο αποτελεσματικό όπλο στα χέρια της εργατικής τάξης. Αποτελεί το άμεσο καθήκον των αριστερών δυνάμεων τούτου του τόπου.

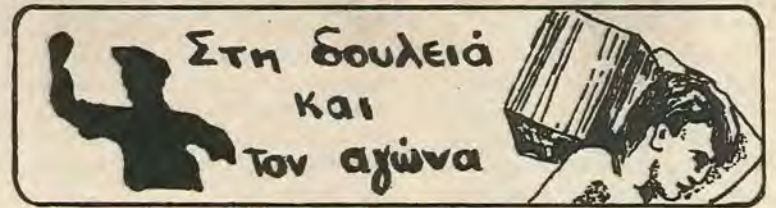
Πάρτε τη θέση σας κ. Λαδα

- Ο διάλογος έχει πολλά πόδια, είπε ο τηλεθεατής αφήνοντας να συνοδεύει η διαπίστωση του μ' ένα σιχτίρισμα όλο μίσος για το πρόσωπο που έβλεπε μέσα στο χαζοκούτι.
«Θα σου περάσει», του είπα, αλλά αυτός φρύαξε παραπάνω.
- Ακουσ εκεί ο Πάπης πρόεδρος της βουλής! Σφίκτηκε ο τύπος.
«Περιμένε να δεις» προπαθήσα να τον συνεφέρω.
- Και Πρόεδρος της Δημοκρατίας σε λίγο! Αυτό είναι το σχέδιο. Αυτά είναι τα ερυθρά σχέδια για την άλωση του κράτους από τους κομμουνιστές.
Πήγα να πω κάτι αλλά δεν πρόλαβα. Ένας ξερός κρότος ακούστηκε να επανα-

λαμβάνεται μερικές φορές...
Τοκ-τοκ-τοκ...
«Κύριοι δεν θα κάμνουμε τώρα διαλογική συζήτηση, αν είναι έτσι ή αλλιώς οι κανονισμοί της βουλής» είπε ο κ. Παπαϊωάννου από την προεδρική καρέκλα κι' άφησε το σφυρι δίπλα του.
Ο τύπος δίπλα μου έμεινε μ' ανοικτό το στόμα. Μέχρι που ακούστηκε η φωνή του αρχηγού φαινόνταν να τάχει χαμένα.
«Κύριε Πρόεδρε» είπε ο κ. Κληρίδης και έδωσε ένα γύρο για να δει αν τον προσέχουν όλοι...
- Αμαν! του λέει «κύριε πρόεδρε». Ετσι θάχουμε πέντε χρόνια συνέχεια... Θα μας αλλάξει τα φώτα ο Πάπης...
* * *
Ο φίλος έδειχνε να έχει

προδιάθεση για σύγκρουση. Αμφιβάλλω αν έβλεπε τον Μπρέζνιεφ ότι θα αγανακτούσε τόσο...
- Διότι δεν μπορεί ένας μπολσεβίκος να είναι πρόεδρος της Βουλής κι' ούτε εμπνέουν εμπιστοσύνη οι μανούβρες του ΑΚΕΛ.
«Δηλαδή τι φοβάσαι», τολμήσα να ανοίξω επιτέλους μια κάποια συζήτηση.
- Τι σημαίνει οιορ «σοσιαλιστικός μετασχηματισμός» της κοινωνίας να σου πιάσουν το σπύτι σου, την περιουσία σου, να βιάσουν τις γυναίκες σου, έτσι σοσιαλισμο να τον βράσω.
«Καλα, το 1974 έγινε «σοσιαλιστικός μετασχηματισμός» και συνέβησαν όλα αυτά;» ρώτησα οργισμένος.
- «Ο κ. Λυσσαρίδης μι-

λα πάλι για ΕΟΚΑ βήτα, για μεταπραξικόπημα, για πραξικοπηματίες κλπ» είπε ο κ. Κληρίδης ανταπαντώντας προς τον Πρόεδρο της ΕΔΕΚ.
- Πε τους τα Αρχηγε ενθουσιάστηκε ο φίλος δίπλα. Μόνο πραξικοπηματίες θωρούν κάθε μέρα μπροστα τους. Ηρθε ο καιρός να τελειώνει τούτη η Ιστορία...
- «Λοιπόν κύριοι βουλευτες ήρθε η ώρα να προχωρήσουμε» είπε ο κ. Παπαϊωάννου.
- «Μα κύριε Πρόεδρε...» εκνευρίστηκε ο κ. Κληρίδης.
- «Μια στιγμή κύριε Πρόεδρε...» είπε ο κ. Παπαϊωάννου. Τοκ-τοκ-τοκ...
«Το Δημοκρατικό Κόμμα προτείνει τον κ. Γ Λαδα».
- «Ατε αρχηγε βάλετζιαι σου» ανακάθισε ο φίλος δίπλα.
«Ο Δημοκρατικός Συνεργισμός δεν θα προτείνει υποψήφιο;»
Η πρώτη απογοήτευση του τύπου δίπλα ήταν ολοφάνερη. Με μια οργισμένη κίνηση είπε «Τώρα να βάλει ο Παπαϊωάννου να μας ποσπάσει...»

«Περιμένε και θα δεις» του είπα.
- Γιατι εν να με βάλει νομίζεις;
«Περιμένε»...
.....
Σε λίγο ο κ. Παπαϊωάννου ακούστηκε να λέει. «Καλείται ο κύριος Λαδας να πάρει τη θέση του» Μια θερμή χειραψία ακολούθησε, τα φλας των φωτογράφων έδιωξαν τον εφιάλητη του τύπου δίπλα μου, ο κ. Λαδας πήρε τη θέση του, διάβασε εκείνα που έγραψε χτες πήρε το σφυρι που κρατούσε προ λίγων ο Γ. Γ. του ΑΚΕΛ το κτύπησε και είπε.
«Η επόμενη συνεδρία της Βουλής την επόμενη Πέμπτη».
* * *
Καλείται η κ. Δεξιά να πάρει τη θέση της. Περίπου έτσι εννοεί ο κ. Παπαϊωάννου το χάρισμα της εξουσίας. Εδώ και είκοσι χρόνια. Χωρίς να βλέπουμε ότι τώρα έχει ένα 52% για να την παίρνει μόνη της. Κι' ασ καλούσε η ιστορία και η κοινωνία 20 χρόνια το ΑΚΕΛ να πάρει τη θέση του.
Γ. Τζίβας

ΕΚΛΟΓΕΣ ΣΤΑ ΚΑΤΕΧΟΜΕΝΑ

Έντονη ταξική αντιπαράθεση Καμία όμως ταξική τοποθέτηση στο εθνικό θέμα

Ενώ υπολείπονται λίγες μόνο μέρες μέχρι τις εκλογές στα κατεχόμενα (28 Ιουνίου) πολύ λίγο ενδιαφέρον παρατηρείται στον Ελληνοκυπριακό χώρο κι ακόμα λιγότερη ενημέρωση στον τύπο για τις σημαντικότερες δραστηριότητες που συντελούνται στην Τουρκοκυπριακή κοινότητα. Αντίθετα, ο Ελληνοκυπριακός τύπος περιορίζεται στον εύκολο στόχο του «ξεσκεπάσματος» του πραγματικά αχαλίνωτου σωβινισμού που χαρακτηρίζει την προεκλογική εκστρατεία του Ντενκτάς (πράγμα χιλιοειπωμένο και γνωστό σ' όλους). Ανεξάρτητα από το γεγονός ότι οι εκλογές στις τουρκοκρατούμενες περιοχές θεωρούνται «παράνομες» σύμφωνα με το Σύνταγμα κι ανεξάρτητα από την εκτίμηση ότι το αποτέλεσμα αυτών των εκλογών πιθανό να μην έχει άμεσα ουσιαστική σημασία για τις συνομιλίες και τη λύση του κυπριακού γιατί τα ηνία βρίσκονται στα χέρια της Τουρκικής Χούντας και του στρατού της δεν δικαιολογείται η απουσία οποιασδήποτε σοβαρής ανάλυσης της κατάστασης ιδιαίτερα από τα Ελληνοκυπριακά αριστερά κόμματα και τοποθέτησης τους πάνω στο θέμα.

Μια ματιά στις προεκλογικές ομιλίες και τα προεκλογικά προγράμματα των Τ/κυπριακών κομμάτων είναι αρκετή για να μετρήσει κανένας το μέγεθος του αδιεξόδου στο εθνικό θέμα στο οποίο έχει οδηγήσει μια ολέθρια 25-χρονη πολιτική στην Κύπρο. Η απροθυμία της ηγεσίας της Ελληνοκυπριακής αριστερας να δώσει στις δύομισυ αυτές δεκαετίες - από το 1955 μέχρι σήμερα - μια πειστική διεθνιστική ταξική προοπτική στο εθνικό θέμα και το άφεμα της πρωτοβουλίας στα χρόνια τούτα, στα χέρια της Ε/Κ και Τ/Κ αστικής τάξης έχει εκδηλη τη στάμπα της στις θέσεις των Τ/Κυπριακών αριστερών κομμάτων.

Έτσι παρα το γεγονός ότι ο Ντενκτάς κατηγορεί τα αριστερά κόμματα της αντιπολίτευσης - το Ρεπουμπλικανικό Τουρκικό Κόμμα του Οζγκιουρ και το Κόμμα Κοινοτικής Απελευθέρωσης του Ντουρντουραν - για «Μαρξισμό-Λενινισμό», για δουλικότητα απέναντι στον «Παπαϊωάννου και την Μόσχα» και άλλα παρόμοια τα κόμματα αυτά απέχουν ακόμα πολύ από την τοποθέτηση του εθνικού θέματος πάνω σε ταξική-διεθνιστική προοπτική που - όπως υποστήριζε πάντα η εφημερίδα μας - είναι η μόνη προοπτική που μπορεί να ενώσει τις δύο κοινότητες σε μια ενιαία, ελεύθερη, σοσιαλιστική Κύπρο.

Το πρόβλημα, ασφαλώς των αριστερών Τ/Κ κομμάτων είναι πολύ μεγάλο. Έχουν να διεξάγουν τον αγώνα τους σε μια στρατοκρατούμενη κοινωνία που στηρίζεται στο σωβινιστικό μίσος ενάντια σ' αυτούς. Έλληνες που «έσφαξαν την Τουρκοκυπριακή κοινότητα στο παρελθόν» που στηρίζεται στη θρησκεία και τα άλλα τόσα καταπιεστικά εργαλεία που βρίσκονται στα χέρια της Τ/Κ αστικής τάξης για να κρατεί δέσμιους για να εκμεταλλεύεται ανενόχλητα τις Τ/Κ μάζες.

Έτσι ενώ τα κόμματα που αναφέραμε τοποθετούνται δειλά-δειλά πάνω στην αναγκαιότητα για ειρηνική συνύπαρξη των δύο κοινοτήτων και καταφέρονται με δριμύτητα ενάντια στη σωβινιστική έξαρση του Ντενκτάς, η πιο προχωρημένη τους θέση για λύση του προβλήματος είναι η εμμονή στην απόφαση της «Ομόσπονδης Βουλής» της 5ης Νοεμβρίου 1976 πάνω στην οποία βασίζονται μέχρι σήμερα

οι ενέργειες της Τ/Κ αστικής τάξης για εξεύρεση λύσης.

Ο Ντουρντουραν μάλιστα προσπαθεί να παρουσιαστεί σαν «βασιλικώτερος του βασιλέως» κατηγορώντας τον Ντενκτάς για «υπερβολική υποχωρητικότητα»! και για ενέργειες (συμφωνία Κυπριανού-Ντενκτάς) με τις οποίες η Τ/Κ πλευρά «έχασε έδαφος» κάνοντας «ανεπίστρεπτες παραχωρήσεις» στους Ελληνοκυπρίους. Ο υποψήφιος μάλιστα «πρόεδρος» του Τουρκικού Ομόσπονδου κράτους που πρότεινε το κόμμα του Ντουρντουραν, ο Ριζκι, υποστήριξε πρόσφατα σε ομιλία του στο Κιόνελλι ότι «σε μια Ομόσπονδη Κυπριακή Δημοκρατία οι Έλληνες και Τούρκοι θα ζουν ξεχωριστά στις δικές τους ζώνες», πράγμα που περιέχεται στην απόφαση της «Ομόσπονδης Βουλής» της 5ης Νοεμβρίου του 76 που υποστηρίζει και το κόμμα του Οζγκιουρ.

Μια πρόσφατη ομιλία του Ντουρντουραν μας βοήθη να καταλάβουμε το πρόβλημα που αντιμετωπίζει Τ/Κ αριστερά και να βρούμε το κλειδί για το ξεπέρασμά του.

«Σε μια κυβέρνηση της εργατικής τάξης το δικαίωμα της αυτοδιάθεσης είναι απαραίτητο. Το Κ.Κ. Απελευθέρωσης δεν μπορεί να εγκαταλείψει αυτό το λαϊκό δικαίωμα. Αλλά, επειδή το Κ.Κ.Α. είναι φιλειρηνικό υποστηρίζει αλλά δεν προωθεί το δικαίωμα διαχωρισμού.

Αν όμως οι Ελληνοκύπριοι δεν εγκαταλείψουν την επιθυμία τους να μας καταπιέζουν, τότε θα επαναφέρουμε το θέμα αυτό (του διαχωρισμού σημ. Σ.Ε.) στην ημερήσια διάταξη για να αποφασίσει ο λαός μας».

(Η υπογράμμιση δική μου).

Ασφαλώς η τοποθέτηση όλων των Ελληνοκυπρίων σ' ένα τσουβάλι είναι λανθασμένη εξ' υπαρχής προπαντός για ένα ηγέτη, που μιλά για κυβέρνηση της εργατικής τάξης. Αλλά δεν είναι δύσκολο να σταθμίσει κανένας τη δυναμική που θα εξαπολύσαν με μια ταξική τοποθέτηση του θέματος από την Ελληνοκυπριακή αριστερά όπου θα εξηγήσει καθαρά στις Τουρκοκυπριακές μάζες ΧΩΡΙΣ ΚΑΝΕΝΑ ΙΧΝΟΣ ΕΘΝΙΚΙΣΜΟΥ πως αυτοί που καταπιέζαν και έσφαξαν Τουρκοκύπριους (και Ε/Κύπριους μαζί) δεν είναι οι Ελληνοκύπριοι εργαζόμενοι αλλά οι

Ελληνοκύπριοι αστοί κι οι Ε/Κ φασίστες, όπως και οι Τ/Κ αστοί και φασίστες καταπίεσαν κι έσφαξαν και Ε/Κυπρίους και Τ/Κυπρίους. Μπορεί εύκολα ακόμα να φανταστεί κανένας την αλλαγή στις Τ/Κυπριακές συνειδήσεις από μια πραγματική αλλαγή στο «Νότο» όταν η εξουσία δεν θα βρίσκεται σε χέρια καταπιεστών αλλά σε χέρια δυνάμεων που επιζητούν όπως και οι Τ/Κύπριοι τον τερματισμό κάθε μορφής καταπίεσης σε μια ελεύθερη σοσιαλιστική Κύπρο.

Ρομαντικά όνειρα, θα μας έλεγαν πολλοί. Άλλοι θα στηρίζονταν στους λανθασμένους προσανατολισμούς των Τ/Κυπριακών αριστερών κομμάτων και στη γενικότερη κατάσταση (ανθελληνικό μίσος κλπ) για να προβάλλουν την αναγκαιότητα των υποχωρήσεων, τη διζωνική ή ακόμα μερικοί άλλοι τον εθνικιστικό πόλεμο.

Η αναγκαιότητα της ταξικής προοπτικής κι η δυναμική που περικλείει για τον κοινό αγώνα Ε/Κ και Τ/Κ εργαζομένων διαφαίνεται καθαρά από το δεύτερο εξ' ίσου σοβαρό θέμα που δεσπόζει στην προεκλογική εκστρατεία. Το κοινωνικο-οικονομικό, ταξικό θέμα. Στην πλατφόρμα του Ρεπουμπλικανικού Κόμματος κατηγορείται έντονα ο Ντενκτάς και το κόμμα του ότι στην περίοδο της διακυβέρνησής τους η εκμετάλλευση και η κερδοσκοπία έφτασαν το ζην, η ανεργία και η μετανάστευση αυξήθηκαν κατακόρυφα, οι εργάτες υποδουλώθηκαν, οι αγρότες κι οι μικροτεχνίτες καταστράφηκαν. Η πλατφόρμα μιλά για την ανάγκη για σχεδιασμένη κι ελεγχόμενη οικονομία.

Αναφέρθηκε ήδη ότι ο Ντουρντουραν μιλά για «κυβέρνηση της εργατικής τάξης».

Απ' ό τι καταφέραμε να εξακριβώσουμε τουλάχιστο δυο προοδευτικές Τ/Κ συντεχνίες, η ΝΤΕΒ—ΙΣ και η ΚΤΟΣ κάλεσαν τα μέλη τους και το λαό να καταψηφίσουν το κόμμα Εθνικής Ενότητας του Ντενκτάς.

Εξ' άλλου οι πληροφορίες που μας βομβαρδίζουν καθημερινά από τα κατεχόμενα δείχνουν την πραγματική οικονομική και κοινωνική εξαθλίωση στην οποία έχουν οδηγηθεί οι Τ/Κ μάζες και την πρωτοφανή οξύνση της ταξικής πάλης και σύγκρουσης.

Αυτή η εκρηκτική κατάσταση σπρώχνει ολοένα και περισσότερες μάζες σ' αριστερά και τις συνειδητοποιεί στο ότι για τη μιζέρια τους δεν φτάνει - όπως τους κοπανούσαν για χρόνια - οι ελληνοκύπριοι εχθροί αλλά η αστική τάξη, μια χούφτα κεφαλαιοκράτες και τοιφλικάδες που κάθονται στο σβέρκο τους και τους απομυζούν.

Σίγουρα αυτή η συνειδητοποίηση θα στερήσει στις εκλογές πολλή δύναμη από το Κυβερνητικό κόμμα του Ντενκτάς. Η έλλειψη όμως πειστικής διεξόδου και ταυτόχρονα η δημιουργία που μπορεί ακόμα και εξασκει ο «ελευθερωτής» Ντενκτάς που έφερε «ασφάλεια» στις Τ/Κ μάζες, μαζί με την στρατοκρατία, την αστυνόμευση και την τρομοκρατία που κυριαρχεί ίσως να ξαναδώσουν την εξουσία στον Ντενκτάς και στην α-

στική τάξη σ' αυτό το στάδιο. (Αν και το κόμμα Εθνικής Ενότητας του Ντενκτάς δεν αναμένεται να εξασφαλίσει απόλυτη πλειοψηφία).

Το ταξικό ισοζύγιο όμως αλλάζει συνεχώς τοποθετώντας τις βάσεις για ένα κοινό αντιιμπεριαλιστικό, αντικαπιταλιστικό μέτωπο Ε/Κ και Τ/Κ εργαζομένων κι εργατικών κομμάτων. Το ίδιο ευνοϊκά προβάλλει για το μέλλον και το διεθνές ισοζύγιο δυνάμεων με τη δεξιά στη Νότια Ευρώπη να χάνει την εξουσία στη μια χώρα μετά την άλλη.

Το καθήκο κάθε Ελληνοκύπριου αριστερού σήμερα είναι να παλεύει μέσα στο χώρο του για την ενότητα των Ελληνοκυ-

πριακών αριστερών κομμάτων ΑΚΕΛ και ΕΔΕΚ στη δράση και στην πράξη και στη βάση των κομμάτων κι εργατικών οργανώσεων, πάνω σ' ένα κοινό μίνιμουμ πρόγραμμα που θα εξαλείφει τις υφιστάμενες κοινωνικές δομές που δένουν την Κύπρο στο παγκόσμιο ιμπεριαλιστικό σύμπλεγμα κι οδηγούν σταδιακά αλλά σταθερά στη διχοτόμηση του νησιού.

Αυτός είναι ο μόνος δρόμος που μπορεί να βάλει και τις βάσεις μιας πραγματικής ενότητας με τους Τουρκοκύπριους εργαζόμενους πράγμα που θα δώσει μια πρωτοφανή ώθηση στον δύσκολο αγώνα τους ενάντια στην αστική τάξη και την διακυβέρνηση Ντενκτάς.

Δέλτα Μ...

αγοραζετε
τη
σοσιαλιστική
εκφραση

σοσιαλιστική

εκφραση

Η Σοσιαλιστική Έκφραση διατίθεται στα
Γραφεία της :
Σ.Ε. Θεοκρίτου 6Ε Λευκωσία και στα
περίπτερα.
Τηλ. 61553

Σοσιαλιστική Έκφραση
Τ.Κ. 5475 Λευκωσία
ΤΙΜΗ 75 μιλς
ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ

Για ένα χρόνο: 24 φύλλα
Εσωτερικό: £2.600
Εξωτερικό:
Ελλάδα: £4.500
Ευρώπη: £5.100
Αμερική: £6.500